

N. ΣΟΥΣ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Δι' ἀποστολῆς ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουθέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μεταφρῆσις Ι. Π. Παυῆ. — Γεωργίου Ὀρέ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Π. Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

Πρέπει νὰ λογαριάζωμεν, παρετήρησεν ὁ Μαλό (Σελ. 154).

Λήξαντος τὴν 31^η Ὀκτωβρίου τοῦ 5^{ου} ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

Ὁ στρατηγὸς ἔνευσε τῇ παιδαγωγῷ καὶ ἀπῆλθεν.

Ὁ μαρκήσιος καὶ οἱ Φοντραίλ ἐμιμήθησαν αὐτούς.

Εἰς τὴν αἴθουσαν ὑπελείποντο μόνοι ὁ Μάξιμος, ὁ δ' Ἐστρέλ καὶ ὁ κόμης.

Ὁ λοχαγὸς ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του εἰς τὸ πρόγευμα ἐξεπλήρου ὅσον ἠδύνατο κάλλιον τὴν εἰς τὴν Ἀγνὴν δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν.

Ὁ δραγόνος οὗτος εἶχεν ὑποστῆ καταπληκτικὴν μεταμόρφωσιν.

Δὲν ἦτο πλέον στρατιωτικὸς, ἀλλὰ δικηγόρος ὑποστηρίζων δι' ἀκαταμαχῆτων ἐπιχειρημάτων τοὺς Κερανδαί.

Ἐλεγεν ὅτι οὐδεμίαν ὑπάρχει ἀπόδειξις περὶ τελεσθέντος ἐγκλήματος, ὅτι οἱ λόγοι τῆς Μαριάννας, λόγοι παράφρονος, οὐδεμίαν εἶχον σημασίαν, ὅτι δὲ οἱ Κερανδαὶ οὐδὲ καθ' ὑπόθεσιν πρέπει νὰ ἐνοχοποιηθῶσι, διότι εἶναι οἰκογένεια ἀρχαία καὶ ἔντιμος πλὴν ἐκπεσοῦσα.

Ἄλλως τε ἡ Ζουάννα, ἡ θυγάτηρ τοῦ θύματος, οὐδαμῶς παρεπονεῖτο οὐδ' ἐνοχοποιεῖ τινά.

Τέλος ὁ δ' Ἐστρέλ μετὰ πολλῆς θέρμης καὶ εὐγλωττίας ὑπερήσπιζε τὴν οἰκογένειαν τῆς Ἀγνῆς, κατατρεχόμενος ὑπὸ τῶν τύψεων διὰ τὴν ἀνανδρὸν καὶ ἀτιμὸν αὐτοῦ πρᾶξιν.

Ἡ Καικιλία διὰ ν' ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ τραπεζίτου ἀπεσῶρθη εἰς πλῆσιον τινὰ μικρὰν αἴθουσαν.

Ἐν αὐτῇ εὖρε πικρὰς λεπτομερείας περὶ τοῦ μνηστήρος τῆς, χωρὶς ποσῶς ἐκ τούτων νὰ συγκινηθῇ.

Δὲν ἠγάπα αὐτόν.

Τούναντιόν, τὸν ἀπηχθάνετο. Πρὸς τούτοις δὲν ἐνεπιστεύετο αὐτόν.

Ἐθεώρει λοιπὸν ἐαυτὴν εὐτυχῆ βλέπουσα τὸ μῖσός της δικαιολογούμενον ὑπὸ τῶν ἀποκαλύψεων τοῦ Ρισάρ, περὶ τῆς εἰλικρινείας τοῦ ὁποίου δὲν ἠδύνατό τις ν' ἀμφιβάλλῃ.

Ἴδού τί ὁ τραπεζίτης ἔγραφεν αὐτῇ :

« Προσφιλῆς μοι δεσποινίς,

Ἐθλίβημεν μεγάλως ἐκ τῆς ἐπιστολῆς σας.

Ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θ' ἀποφασίζατε τόσον ταχέως, ὅτι δὲ ἡ μήτηρ σας, λαμβάνουσα ἀσφαλεῖς πληροφορίας, θὰ σας ἀπέτρεπε τοῦ γάμου τούτου.

Φαίνεται τούναντιόν, ὅτι αὐτὴ σας συνεβούλευσε ν' ἀποδεχθῆτε ἀγνοοῦσα τὰ ἀληθῆ γεγονότα.

Ἡ φίλιάν, ἣν πρὸς ὑμᾶς τρέφω, με ὑποχρεοῖ νὰ σας διαφωτίσω, ἀφοῦ οἱ ἐπιφορτισμένοι τὴν εὐτυχίαν σας εἰσὶ πρὸς τοῦτο ἀνίσχυροι.

Ὁ κόμης Ροζὲ δ' Ἀμβαρὲς εἶναι τελειῶς κατεστραμμένος.

Οὐ μόνον δὲν τῷ μένει τι, ἀλλ' ἔχει καὶ ὑπέρογκα χρέη.

Τὸ μέγαρόν του ἐπωλήθη ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ του, τὰ δὲ λοιπὰ ὑπάρχοντά του κατεσχέθησαν.

Εἰς τὴν ἀθλίαν ταύτην θέσιν κατήντησεν ἐκ τῆς εἰς τὸ παίζειν μανίας του. Τὸ Χρηματιστήριον, τὰ παιγνιόχαρτα, ἡ Λέσχη καὶ τὰ στοιχήματα κατεβρόχθισαν τὰς δύο αὐτοῦ κληρονομίας, τὴν τῶν προγόνων του καὶ τὴν τῆς μάμμης του, θανούσης μόλις πρὸ δύο ἢ τριῶν ἔτων.

Ἄλλα τινὰ ἐλαττώματα ἐλαττοῦνται τοῦ χρόνου προϊόντος.

Τὸ χαρτοπαίγνιον οὐδέποτε ἐξαλείφεται.

Πλὴν τούτου ὅμως ὁ κόμης ἔζη ἂν ὄχι συζυγικῶς, ἐν στενῇ τουλάχιστον καὶ ἀδιακόπῃ σχέσει μετὰ ἐρωμένης, δι' ἣν ἐνοικίασεν ἐπ' ὀνόματί της μικρὸν μέγαρον κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀθηῶν.

Τὸ ἔμαθον κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν.

Τὸ μέγαρον τοῦτο μοι ἀνήκει.

Ἡμέραν τινὰ μετέβην ἐκεῖ δι' ἐπειγούσας ἐπισκευάς.

Ἐίδον τὴν ἐρωμένην του, ἣτις ὄντως εἶναι ἀξία ἄλλου τίτλου, καὶ ἣς τὴν κατὰπτωσιν δὲν ἐξηγῶ εἰμὴ ἐκ μυστηρίου τινος ἐκ τῶν συνήθων ἐν τῇ παρισινῇ κοινωνίᾳ.

Ὁ κόμης μετεχειρίζετο αὐτὴν ὡς σύζυγόν του, εἰς τὴν συνοικίαν δὲ τὴν ἐκάλουεν κόμησσαν δ' Ἀμβαρὲς. Εἶχε μάλιστα, ὡς φαίνεται, δώσει αὐτῇ ὑπόσχεσιν γάμου, μὴ πραγματοποιηθεῖσαν ἕνεκα τῆς ἐπελθούσης αὐτῷ καταστροφῆς.

Ἡ νέα αὐτῆ κυρία ἀμεμπτος τὴν περιβολὴν, τὴν παιδευσιν καὶ τοὺς τρόπους καὶ ὠραιότητη, ὀνομάζεται Ζουάννα Τρελάν. Ἦδη ταξιδεύει.

Σας μεταδίδω ἐν σπουδῇ τὰς πληροφορίας ταύτας, στέλλω δὲ ἐν τάχει τὴν ἐπιστολὴν μου, ἵνα λάβῃς αὐτὴν ὡς οἶόν τε τάχιστα.

Σκεφθῆτε, τέκνον μου, πρὶν ἢ συνδε-

θῆς ἀδιαρρήκτως. Ἐχετε τὴν χάριν, τὴν νεότητα, τὸν πλοῦτον καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὴν ἀγαθότητα. Εἴσθε ἀξία εὐδαιμονίας.

Θὰ τὴν εὐρετε εἰς τοιαύτην ἔνωσιν ;

Ἡ Βέρθα σας φιλεῖ εἰς τὴν παρειάν.

Ἐγὼ ἀρκοῦμαι νὰ σας φιλήσω τὴν χεῖρα.

Ὁ καλὸς φίλος σας

Γεώργιος Ρισάρ

« Ὁ Γ. Γ. Ποῖται λοιπὸν εἶναι αἱ μεγάλαι ὑποθέσεις, περὶ ὧν γράφετε τόσον ἀορίστως ; »

Οἱ τρεῖς φίλοι ἐξήρχοντο τῆς αἰθούσης, ὅτε ἡ Καικιλία εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ.

Τὸ ἐκκρεμές ἐδείκνυε τὴν ἐνδεκάτην καὶ ἡμίσειαν.

Κύριε δ' Ἀμβαρὲς, εἶπεν ἡ νεανίς, ἀπεκοιμήθητε ;

Ποσῶς. Διατί ἡ ἐρώτησις αὐτῆ ;

Διότι ἔχω νὰ σας εἶπω τι.

Καὶ παρατηροῦσα τοὺς ἄλλους :

Ἐίμεθα μεμνηστευμένοι, εἶπε. Δυναμέθα λοιπὸν νὰ συνδιαλεχθῶμεν μόνοι ἐπ' ὀλίγον.

Καὶ ἐμειδία παίζουσα μετὰ τὴν ἐπιστολὴν, ἣν ἐκράτει ἀνά χεῖρας.

Ἴδού, ὑπέλαθε, περὶ αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς, ἣν πρὸ ὀλίγου ἔλαβα πρόκειται.

Ὁ κόμης προσέκλινεν, ἀλλ' ἦν λίαν ἀνήσυχος.

Ἄς φύγωμεν, εἶπεν ὁ Μάξιμος τῷ δ' Ἐστρέλ, εἰμεθα περιττοί. Σκούρα τὰ βλέπω τὰ πράγματα.

ΙΕ'

Λεπτὴ ἐξήγησις.

Ἀφοῦ οἱ δύο φίλοι τοῦ κόμητος ἀπῆλθον, ἡ δεσποινίς δὲ Φοντερόζ ἐκλείσει τὴν θύραν τῆς αἰθούσης, ἐβεβαιώθη ὅτι οὐδεὶς ἦν εἰς τὰ παρακείμενα δωμάτια καὶ ἐπανῆλθε παρὰ τὴν θερμάστραν. Ἐκαθέσθη ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου δεῖξασα ἕτερον τῷ κόμητι ὅστις ἦν λίαν ἀνήσυχος.

Κύριε δ' Ἀμβαρὲς, ἤρξατο ἡ νεανίς, ἔχω νὰ σας ὀμιλήσω. Ἴσως θὰ διαρκέσῃ πολὺ ἡ συνδιάλεξις. Δὲν βιάζεσθε ;

Εἰς τὰς διαταγὰς σας, εἶπεν ἐκεῖνος προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ.

Ἡ Καικιλία ἐκράτει πάντοτε τὴν ἀπειλητικὴν ἐπιστολὴν.

Μοὶ ἐκάματε τὴν τιμὴν νὰ ζητήσῃτε τὴν χεῖρά μου, εἶπεν. Ἡ μήτηρ μου εὐρεν εἰς ὑμᾶς τὸν ἐκλεκτὸν τοῦ Κυρίου διὰ νὰ διαιωήσῃ τὴν εὐγενῆ γενεὰν τῶν Φοντερόζ. Ἐζήτησε περὶ ὑμῶν πληροφορίας ἐκ τινὸς πηγῆς τῆς ἐκλογῆς τῆς. Ἀναμφιβόλως αὐταὶ τῇ ἐδόθησαν ὑπὸ φίλου τινος ἐπισκόπου ἢ τινος δομινικκοῦ ἱεροκλήρυκος. Δὲν μέμφομαι ποσῶς τὴν μητέρα μου διὰ τὰς τοιαύτας σχέσεις της, λέγω μόνον ὅτι ἀλλαχόθεν ὤφειλε νὰ ζητήσῃ περὶ ὑμῶν πληροφορίας, διότι, ἀγαπητὴ κύριε, εἰς τὸν κύκλον τῶν ἱερωμένων δὲν εἴσθε γνωστός.

Καλλίτερον θὰ ἔπραττεν ἂν ἀπευθύνετο εἰς ἀνθρώπου τοῦ Χρηματιστηρίου ἢ τῶν

διασήμεων Λεσχῶν, διότι ἐν αὐταῖς ἔχετε τὰς καλλιτέρας σχέσεις ὑμῶν.

• Μὴ ταράσσεσθε. Βλέπετε ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἥμερος. Δὲν ἐζήτησα πληροφορίας, ἀλλ' ἦλθεν ἀφ' ἐαυτοῦ τὸ φῶς, ὡς ἡ ἀκτίς τῆς σελήνης διὰ τῶν παραπετασμάτων τοῦ παραθύρου.

• Τέλος ἔρχομαι εἰς τὸ προκείμενον.

• Λαμβάνω ἐπιστολὴν φίλου, εἰλικρινοῦς φίλου, ἐντίμου, σοβαροῦ.

• Δὲν ἐζήτησα αὐτήν, ἀλλ' ἀφ' ἐαυτοῦ μοι γράφει.

• Τῷ ἀνήγγειλα ἄνευ ἐνθουσιασμοῦ τὸν γάμον μου χθὲς τὴν ἐσπέραν.

• Μοὶ ἀπήντησε σήμερον τὴν πρῶταν διὰ τηλεγραφήματος καὶ ἀπόψε διὰ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης.

• Ὁ κόμης ἠκροῶτο προσποιούμενος ἄκραν ἡρεμίαν. Ἄλλ' ἔκ τινων νευρικῶν κινήσεων τῶν χαρακτηριστικῶν του καὶ τοῦ ἀπλανοῦς τοῦ βλέμματος αὐτοῦ ἠννῶει τις τὴν κατέχουσαν αὐτὸν ταραχήν.

— Καὶ τί ἐμάθατε ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης; ἠρώτησε.

— Κατ' ἀρχὰς λεπτομέρειαν ἄνευ σπουδαιότητος.

— Ἄνευ σπουδαιότητος;

— Ναί.

— Ποίαν;

— Ὅτι εἴσθε οἰκονομικῶς κατεστραμένος.

— Ἄ!

— Ἄλλὰ κατὰ βάθος κατεστραμένος; ὅτι οὐδὲν σὰς μένει. Ἄ! ναί, σὰς μένει κάτι.

— Τί λοιπόν;

— Χρῆν καὶ μεγάλα μάλιστα.

• Ὁ δ' Ἀμβαρὲς ἠσθάνετο ἐαυτὸν ἀπωλολότα. Ἄδηξε τὰ χεῖλη.

— Ἐπεθύμουν, εἶπε, νὰ μάθω πόθεν ὁ ἔντιμος, ὁ εἰλικρινής, ὁ σοβαρὸς φίλος σὰς συνέλεξε τὰς πληροφορίας ταύτας, τὰς ὁποίας εἶχε τὴν εὐγένειαν νὰ σὰς μεταδώσῃ χωρὶς νὰ τὰς ζητήσητε.

— Ἐκ τοῦ κόσμου τῶν οἰκονομολόγων, ἀγαπητὴ κόμη. Εἶναι τραπεζίτης, σύζυγος στενῆς φίλης μου καὶ συμμαθητρίδας μου. Εἴσθε λοιπὸν τελείως κατεστραμένος. Εἶναι ἀναμφισβήτητον. Ἐν τούτοις, εὐρον μέσον νὰ σὰς σώσω. Τί τὰ θέλετε, ἔχω τὴν μανίαν νὰ σώζω ὅλον τὸν κόσμον. Ὅφείλετε ὑπέρογκα ποσά, ἴσως. Πόσα ὀφείλετε.

• Ὁ κόμης, οἰοεὶ δαμασθεὶς ὑπὸ τῆς Καικιλίας, ὁμολόγησεν.

— Ἐπτακοσίας ἢ ὀκτακοσίας χιλιάδας φράγκων, εἶπε.

— Στρογγυλὸς ἀριθμὸς! Τὰ ὑπάρχοντά σὰς τί ἀξίζουν; ἐκεῖνα δηλαδὴ, τὰ ὁποία σὰς ὑπελήφθησαν κατασχόμενα.

— Δύο ἑκατομμύρια περίπου.

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ.

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

— Ἐκεῖ, εἶπεν ὁ Μαμφρέδης, ὑπῆρξεν ποτε πόλις ἰσχυρά, καὶ τῶρα εἶναι ἄμορφα ἐρείπια καὶ λίθοι.

• Παρῆλθον ἤδη ἑξ αἰῶνες, ἀφοῦ σμήνη ἄγρια, κατελθόντα ἀπὸ τῶν ὀρέων καὶ εὐρόντα λαοὺς διχονοοῦντας καὶ φθονοῦντας ἀλλήλους, διέτρεξαν τὰς πεδιάδας μας.

• Ἴδὲ! προσέθετο ἠχηροτέρᾳ τῇ φωνῇ, δεικνύων τὰ λείψανα ἐκεῖνα· ταῦτα εἶναι κατορθώματα τῶν Βανδάλων.

• Ἡ ἱστορία τῶν ἐκ τοιούτων ἀποτελεῖται σελίδων.

• Τοιοῦτος θὰ γίνῃ καὶ ὁ Ἅγιος Γερμανός, καὶ σὺ θὰ ἦσαι ὁ αἴτιος.

• Ὅταν δὲ οἱ χρόνοι καλύψωσι τὴν μνήμην τοῦ βασιλείου μου καὶ τοῦ ὀνόματός μου, ἀπὸ τῶν ἐρειπίων τούτων θὰ ἐξέρχεται πάντοτε φωνή, κραυγάζουσα εἰς τοὺς μεταγενεστέρους:

— Ἐδῶ γενναῖος κύριος ἐπροδόθη ὑπὸ ἀπίστου δούλου.

— Ὡ, ἂν ἠδυνάμην!... ἀλλὰ δὲν δύναμαι, Μαμφρέδη, δὲν δύναμαι...

— Ἐστὼ ἀφοῦ παρὰ σοὶ δὲν ἔχη ἰσχὺν ἢ παράκλησιν, ἄς ἰσχύσῃ ἢ διαταγῇ... Οἱ λαοὶ μου εἶναι τέκνα μου, καὶ ἡμέραν τινὰ ὀφείλω νὰ δώσω λόγον εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος μοὶ ἀνέθεσε τὴν ἐπ' αὐτῶν βασιλείαν. Δυνάμει τῆς βασιλικῆς μου ἐξουσίας, σὲ διατάσσω ν' ἀναβάλης τὴν μονομαχίαν. Ἡ διαταγὴ τοῦ βασιλέως εἶναι ἱερά, οἷα δῆποτε καὶ ἂν ἦναι.

— Ὑπάρχει τις, ὁ ὁποῖος θὰ ἠρνεῖτο τοῦτο, οὐὲ τοῦ Φρειδερίκου. Ἄλλὰ ὁ τίς οὗτος δὲν θὰ ἦμαι ἐγώ.

• Ἴδού! Καὶ ταῦτα λέγων ἔθραυσε τὴν σπάθην τοῦ χαμαί. Ἴδού! ἔθραυσας τὴν σπάθην εἰς τὰς χεῖράς μου, ἀφῆρεςας τὴν ἰσχὺν ἀπὸ τοῦ βραχίονός μου, ἔσθυσας ἐν τῇ καρδίᾳ μου τὸ πνεῦμα τῆς ζωῆς καὶ ἀπέθεσας ἐν αὐτῇ τὸν σπόρον τοῦ αἵσχους.

• Ἐγενόμην ἤδη ὡσεὶ ἄνθρωπος μὴ γεννηθείς, ὡς νεκρός.

• Οἱ ἄνθρωποι θὰ μὲ βλέπουν, ἀλλὰ δὲν θὰ μὲ ἀναγνωρίζουν, διότι οἱ Ἀμπαρῆδες τῶν Βενι-ζιέν ἐσυνειθίζον νὰ ἐμφανίζονται ἐν μέσῳ τῶν ἀκτίων τῆς φήμης των.

• Ἴσως ἔλθῃ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐπικαλεσθῆς τὴν βοήθειάν μου, καὶ ἐγὼ θὰ σοὶ ἀπαντήσω: δός μοι τὸν βραχίονα, τὸν ὁποῖον μοὶ ἀφῆρεςας: — Ὅ μὲ προσκαλέσης ἐν ὀνόματι τῆς τιμῆς, καὶ θὰ σοὶ εἰπῶ:

• Ὡ κύριέ μου, πῶς δύναμαι νὰ σὲ ἀκούσω; Ἀπενέκρυσας τὴν καρδίαν μου, ἔκλεισας τοὺς ὀφθαλμούς τῆς δόξης μου.

• Δοῦσα σοὶ Ἄλλάχ, κύριε τῶν κόσμων, κύριε τῆς ἡμέρας τῆς δικαιοσύνης... εὐλογητὸς εἶ ἐν ταῖς κρίσεσι καὶ τοῖς ἔργοις σου... ἀλλὰ διατί ἠθέλησας ἡ ἔνδοξος φυλὴ τῶν Βενι-ζιέν νὰ τελειώσῃ τόσον ἐξουθενημένη;

• Σὲ προσκυνῶ, Κύριε· σὲ σέβομαι, ἔχω τὸ πρόσωπον ἐν τῇ κόνει... ἀλλὰ διατί ἐνεφύσησας εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Μουλεὰς μου νὰ μὲ καταδικάσῃ, ὅπως τρέφωμαι ἐκ βορβόρου;

• Ὡ! τὰ ἔτη μου φεύγουσι, πορευόμενα ἐν τῇ λύπῃ εἰς τὸν Ἄδην... Ὡ! ἄς ἀπέθνησκον πρὸ μιᾶς ἡμέρας... δὲν θὰ ἐβλεπον οἱ ὀφθαλμοὶ μου τὴν μαύρην ἡμέραν... Ἄ! ἡ ψυχὴ τοῦ πατρός μου ἔλεγε τοῦτο συχνάκις: ὅτι τὸ χεῖριστον πάντων εἶναι νὰ ζήσῃ τις πολὺ...

Καὶ ἀπήλθεν ἀπαρηγόρητος· οὐχὶ θρηνῶν, ἀλλὰ βεθυθισμένος ἐν θλίψει, οἷαν δύναται νὰ αἰσθανθῇ γενναία καρδιά, ἥς ἡ θεὰ ἐμπνέει μᾶλλον θαυμασμόν ἢ οἶκτον.

• Ὁ Μαμφρέδης, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἀμπαρῆ, ἔστη ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἀκίνητος, εἶτα ἐπληξεν διὰ τῆς δεξιᾶς τὸ μέτωπον ἀνακράζας:

— Γενναία ψυχὴ καὶ ἀξία τοῦ Μαμφρέδου! Ἴδού, τὸ ἔγκλημα συνεμάχησε μετὰ τῆς ἀρετῆς καὶ συμβαδίζουσιν, ὅπως μὲ ρίψωσιν ἀπὸ τοῦ θρόνου... Ἐσθρὸς Μαμφρέδη... ἡ τελευταία ὥρα σου ἤγγικεν.

— Οἱ ἐχθροὶ! οἱ ἐχθροὶ εἶναι ἐν τῷ φρουρίῳ!

• Ἡ κραυγὴ αὕτη προσέβαλε τὰ ὦτα τοῦ Μαμφρέδου, ἀνασκιρτήσαντος ἐκ τρόμου. Μὴ ἦτο πλάσμα τῆς τεταραγμένης φαντασίας του;... Ὅχι... δυστυχῶς ἦκουε θόρυβον, βήματα κατεσπευσμένα... κραυγὰς συγκεχυμένας.

— Οἱ ἐχθροὶ! οἱ ἐχθροὶ εἶναι ἐν τῷ φρουρίῳ!

• Ὁ βασιλεὺς ἐγένετο κάτωχρος, ὅτε ἐσκέπτετο τὸν κίνδυνον· πορφυροῦς δέ, ὅτε ἔβλεπεν αὐτὸν ἐπικείμενον. Προσῆρμωσεν εἰς τὰς χεῖράς του τὰς σιδηρὰς περιχειρίδας, ἤρπασε τὴν ἀσπίδα του, διέταξε τὸν ἀκόλουθον νὰ δώσῃ αὐτῷ τὸ περιλαίμιόν του καὶ ἐξέλαξάτο λόγχην, — διότι ἔφερε τὴν λοιπὴν αὐτοῦ πανοπλίαν. — Ὄρμησε δ' ἐξω τῶν ἀνακτόρων, κραυγάζων πρὸς ὅσους ἀπῆντα:

— Κύριοι βαρῶνοι, ἔλθετε τοῦλάχιστον νὰ φνευθῆτε ἐντίμως.

Τὸν θόρυβον ἐκεῖνον καὶ τὰς κραυγὰς ἤκουσε καὶ ἡ εὐγενὴς Ἐλένη, ἥτις ὑπὸ ὑπερβολικῆς ἀγωνίας βασανιζομένη ἔκειτο ἀσθενής.

Παρὰ τὴν κλίνην, ἐκάθητο ἡ τρυφερὰ Ἴόλη, στηρίζουσα τὸ μέτωπον ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου τῆς καὶ καταφιλοῦσα αὐτήν.

Παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης, ἐκάθητο ὁ Μαμφρέδης, συνάπτων ἐνίοτε τὰς παιδικὰς χεῖράς του καὶ ἱκετεύων τὸν Ἰησοῦν νὰ θεραπεύσῃ τὴν μητέρα του.

— Ἴόλη, Ἴόλη! εἶπεν ἡ Ἐλένη, ἐγείρασα τὴν κεφαλὴν, ἀκούεις ὅ,τι ἀκούω ἐγώ;... Νομίζω ὅτι ἀκούω κραυγὰς μάχης. Παναγία Παρθένη! πλησιαζοῦσι...

Πήγαινε εἰς τὸν ἐξώστην καὶ ἰδὲ τί συμβαίνει.

Ἡ Ἰόλη ἔδραμεν εἰς τὸν ἐξώστην καί:

— Οἱ ἐχθροὶ!... οἱ ἐχθροὶ, μήτηρ!... ἠκούσθη κραυγάζουσα.

— Οἱ ἐχθροὶ! ἐπανελάβεν ἡ Ἐλένη, ἀνακαθήσασα ἐπὶ τῆς κλίνης.

— Εἶναι τεσσαράκοντα... τρεῖς αὐτῶν φαίνονται ἀρχηγοί... ὁ εἰς αὐτῶν ἔχει ἀσπίδα μαύρην μετὰ στιγμάτων ἀργυρῶν, ὁ ἄλλος ἔχει ἔμβλημα καρδίαν διαπερασμένην ὑπὸ βελῶν, καὶ ὁ τρίτος φέρει σημαίαν λευκὴν μετὰ ἐρυθροῦ ἀετοῦ... τὴν σημαίαν τῶν φλωρεντινῶν φυγᾶδων... Θεέ μου! τί κτυπήματα! τί κτυπήματα! Χίλιοι στρατιῶται φεύγουν ἔμπροσθέν των... Πόσον αἶμα βρέχει τὴν γῆν!

— Ἐλθέ, κράτητέ με, ὥστε νὰ δυνηθῶ καὶ ἐγὼ νὰ τοὺς ἰδῶ.

— Ἴδου ὁ Μαμφρέδης!... ἰππεῖς καὶ ἵπποι ἀναμειγμένοι! ὁ κονιορτὸς περιβάλλει πάντας... δὲν βλέπω πλέον τίποτε...

— Νὰ ἰδῶ τὸν βραχίονα τοῦ βασιλέως... εἶπεν ἡ Ἐλένη, ἐτοιμασθεῖσα νὰ κατέβη τῆς κλίνης.

— Ὁ κονιορτὸς διεσκεδάσθη... Ὁ πατὴρ ἐνίκησεν... ὦ! πῶς φεύγουν!... Πῶς τοὺς διώκει δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τοῦ ἵππου του... τώρα εἶναι μακρὰν... δὲν φαίνονται πλέον...

Ὅπως ἐνοήσῃ ὁ εὐμενὴς ἀναγνώστης πῶς συνέβη τοῦτο, δέον νὰ μάθῃ, ὅτι ἐξω τῶν τειχῶν τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ καὶ πρὸς τὰ ἀριστερὰ τῆς Ρωμαϊκῆς Πύλης, μετὰ τῆς πόλεως καὶ τοῦ στρατοπέδου τοῦ Καρόλου, πλησιέστερον ὅμως πρὸς τὴν πόλιν, ἦσαν φρέατὰ τινὰ, ὅπου καθ' ἑκάστην μετέβαινον ἱπποκόμοι Νεαπολίται καὶ Γάλλοι, ὅπως ἀντλῶσιν ὕδωρ διὰ τοὺς ἵππους των, οὓς συχνάκις ἔφερον καὶ μεθ' ἑαυτῶν.

Ὁ Κάρολος ἠδύνατο εὐκόλως νὰ καταστρέψῃ τὰ φρέατα ἐκεῖνα. Ἀλλὰ σκεφθεὶς ὅτι μείζονα ἀνάγκη αὐτῶν εἶχεν ὁ στρατὸς του, καθ' ὅσον οἱ ἐχθροὶ εἶχον ἀρκούσαν προμήθειαν ὕδατος, ἀφίεν αὐτὰ ὡς εἶχον.

Ἄλλως τε, καίπερ δὲν εἶχεν ἔτι μελέτησιν καλῶς τὸν τρόπον, ἠλπίζεν ὅτι ἐκ τῆς ἐπιμιξίας ἐκείνης τῶν ἱπποκόμων ἠδύνατο νὰ προκύψῃ εὐκαιρία τις πρὸς ἔφοδον κατὰ τοῦ φρουρίου...

Οἱ Νεαπολίται ἱπποκόμοι ἐξήρχοντο, οὐχὶ διὰ τῆς μεγάλης πύλης, ἀλλὰ διὰ τινος παρ' αὐτὴν πυλίδος, ἣτις νῦν δὲν εἶναι πλέον ἐν χρήσει καὶ ἡ ὁποία, μόλις ἐξήρχοντο, ἐκλείετο ἀμέσως, δι' ἰσχυροτάτων θυροφύλλων.

Θὰ ἦτο θρασύτης μᾶλλον ἢ γενναϊότης, νὰ προκαλέσωσι συμπλοκὴν μετὰ τῶν ἱπποκόμων καί, ἐνῶ οἱ Νεαπολίται ἔφευγον πρὸς τὸ φρούριον, ν' ἀναμιχθῶσι μετ' αὐτῶν καὶ νὰ ἐπωφεληθῶσι τὴν ταραχὴν ἐκείνην, ὅπως εἰσέλθωσιν. Οὐδ' ὁ Κάρολος ἐτόλμα νὰ διατάξῃ τοιοῦτό τι, φοβούμενος ὅτι ἕκαστος θὰ ἤρνετο νὰ πορευθῆ εἰς βέβαιον θάνατον... Ἄλλως τε,

ἦτο βέβαιος, ὅτι καὶ ἂν ὑπήκουον θὰ ἀπετύγχανον.

Ἐν τούτοις, τρεῖς ἱππῶται, δύο Γάλλοι, οἱ ἀδελφοὶ Βανδάμαι, Βοκκάρδος καὶ Ἰωάννης, καὶ εἰς Φλωρεντίνος, ὁ Στόλδος Ἰάκωβος Ρόσσης, σηματοφόρος τῶν ἰταλῶν Γουέλφων, μετ' ἄλλων πεντήκοντα στρατιωτῶν, εἰθισμένοι εἰς τὰ μάλλον ἐπικίνδυνα ἐγχειρήματα, συνεφώνησαν ν' ἀποπειραθῶσι τὸ ὡς ἀδύνατον ὑπὸ πάντων θεωρούμενον.

Ὅθεν καὶ τὴν δεκάτην Φεβρουαρίου, ἐγερθέντες λίαν πρωΐ, ἐνέδρευσαν ἐν τινὶ χαράδρῳ, ἣν τὴν νύκτα εἶχον καλύψῃ διὰ θάμνων, ἀποκρυπτόντων αὐτοὺς. Ἐκεῖ δὲ περιέμεναν ὅπως οἱ Νεαπολίται ἱπποκόμοι ἔλθωσι ν' ἀντλήσωσιν ὕδωρ. Τὸ τέχνασμα αὐτῶν ἐπέτυχε θαυμασίως.

Οἱ Ἀπούλιοι, περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἐξεληθόντες τῶν τειχῶν, ἐπορεύθησαν ἀμεριμνῶς εἰς τὰ φρέατα, ὅπου συναντήσαντες τοὺς Γάλλους ἱπποκόμους ἤρχισαν νὰ ὑβρίζωσιν αὐτοὺς, κραυγάζοντες χλευαστικῶς:

— Ποῦ εἶναι ὁ Καρλόττος μας;... Ποῦ εἶναι ὁ Καρλόττος;

Οἱ Γάλλοι ἱπποκόμοι δὲν ἔμειναν ἀδρανεῖς, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐπῆλθε συμπλοκή, ἣτις καίπερ ἀνευ ὀπλων ὑπῆρξε σφοδροτάτη.

Τότε οἱ ἐνέδρευοντες, δραξάμενοι τῆς εὐκαιρίας, ἀνείχθησαν εἰς τὴν συμπλοκὴν καὶ δὲν ἐβράδυνον νὰ τρέψωσιν εἰς φυγὴν τοὺς Ἀπουλίους.

Οἱ πολιορκούμενοι ἠνέωξαν τὴν πυλίδα, ὅπως οἱ διωκόμενοι εὗρωσιν ἄσυλον ἐν τῷ φρουρίῳ. Ὅτε δὲ εἶδον τοὺς διώκοντας ἐχθροὺς καὶ ἠθέλησαν νὰ κλείσωσιν αὐτήν, δὲν ἐπρόφθασαν, καὶ οὕτως εἰσώρμησαν διωκόμενοι τε καὶ διώκοντες ἀναμίξ, ὡς ὀρηκτικὸς χεῖμαρρος.

Ἐν τούτοις, κατῶρθωσαν νὰ καταρρίψωσι τὸν καταρράκτην, ὅστις περὶ βαρύτατος ἔξ περιπυ τῶν Γάλλων ἱπποτῶν διεχώρισε τῶν συντρόφων των καὶ ἄλλους τόσους ἴσως συνέτριψεν οἰκτρῶς ὑπὸ τὰς σιδηρᾶς αὐτοῦ αἰχμᾶς.

Οἱ εἰσεληθόντες, ἀδιαφορήσαντες περὶ τοῦ πρώτου ἐκείνου ἀτυχήματος, ἐπροχώρησαν δεινὰ καταφέροντες δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ κτυπήματα...

Οἱ Ἀπούλιοι ἔφευγον διωκόμενοι καὶ πεφοβισμένοι, ὅμοιοι πρὸς ποιμνιον, ὅπερ οἱ ποιμένες ἀγούσιν εἰς ἕτεραν βοσκὴν. Οὕτως ἀφίκοντο ὑπ' αὐτὰ τὰ ἀνάκτορα. Τότε ἐξῆλθεν ὁ Μαμφρέδης μετὰ τῶν γενναιοτέρων βαρῶνων τοῦ βασιλείου καὶ ἤρξατο φοβερὰ συμπλοκὴ, ἣτις δὲν θὰ ἔμενεν ἐπὶ μακρὸν ἀμφιβολος, διότι καὶ οἱ φεύγοντες ἀναθάρρησαντες ἐστράφησαν καὶ ἀπώθησαν ἐρρωμένως τοὺς διώκοντας. Ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὸ πλῆθος ἐξωγούτο περὶ τοὺς Γάλλους, οἵτινες ἀπελπισθέντες πλέον περὶ τῆς σωτηρίας των ἔστρεψαν τὰ νῶτα πρὸς ἐκείνους, οὓς πρὸ μικροῦ ἐδίωκον. Ἀλλ' οὐδ' ἡ φυγὴ ἠδύνατο νὰ τοὺς σώσῃ καὶ θὰ ἦτο προτιμότερον ἂν ἀπέθνησκον δεχόμενοι τὰ τραύματα εἰς τὸ στήθος. Ἀλλ' ἂν ὁ φόβος

συνεβουλεύετο τὸ δυνατόν τῆς σωτηρίας, θὰ ἐβλέπομεν συχνάκις τὰς γενναίας ἐκείνας πράξεις, αἵτινες εἶναι δυστυχῶς τόσον σπάνιαι.

Ὁ κόμης τῆς Προβηγκίας, μαθὼν τὸ γεγονός, — διότι τὸ χρονικόν, καίπερ ἀπιθάνως, λέγει ὅτι ἡ ἐνέδρα ἐκείνη ἐγένετο ἐν ἀγνοίᾳ του — στραφεὶς πρὸς τοὺς περὶ αὐτὸν ἱππῶτας εἶπε:

— Θὰ φείσωμεν, κύριοι, εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν τοὺς ἀδελφούς μας, διότι οὗτοι ὑπῆρξαν γενναϊότεροι ἡμῶν;

Καὶ ἀρπάσας τὸν βαρὺν αὐτοῦ πέλεκυν, διότι κατ' ἀρχαῖον ἔθος, οὐδέποτε, διαιτώμενος ἐν τῷ στρατοπέδῳ, ἀπεξεδύετο τὴν λοιπὴν πανοπλίαν, ὤρμησεν ἐξω τῆς σκηνῆς. Διηγούνται δὲ ὅτι καθ' ὁδὸν ἔλεγε:

— ὦ ἐνδοξότατε βαρόνε, Ἁγίε Μαρτίνε τοῦ Τούρ, σῶσον τοὺς γενναίους μου ἱππῶτας καὶ ὑπόσχομαι ν' ἀφιερῶσω εἰς τὸν ναόν σου κηροπήγιον ἐκ πελεκητοῦ χρυσοῦ.

Τί θὰ ἔπραττε τὸ ἄνθος τῶν Γάλλων ἱπποτῶν; Εἶχον φθάσῃ εἰς ἀπόστασιν τόξου βολῆς ἀπὸ τῶν τειχῶν, καὶ οἱ Ἀπούλιοι ἤρχισαν νὰ τοξίζωσιν αὐτούς.

Ὅτε ἐρρίφθησαν τὰ πρῶτα βέλη, πολλοὶ τῶν ἱππέων ἀπώλεσαν τοὺς ἵππους των, καὶ πολλοὶ τῶν ἵππων τοὺς ἀναβάτας των.

Οἱ ὀπισθεν ἐρχόμενοι, μὴ δυνηθέντες νὰ συγκρατήσωσι τοὺς ἵππους των, τρέχοντας ἀπὸ ρυτῆρος, ἔπεσαν ἐπ' αὐτῶν. Ἐκ τούτου, ἐπῆλθε ταραχὴ καὶ ἀταξία καθ' ἅπασαν τὴν γραμμὴν.

Ὁ Κάρολος ὅμως εἶχε προχωρήσῃ, προηγούμενος τῶν ἄλλων κατὰ δύο ἢ τρεῖς βολὰς λόγχης. Ἐκ τούτου, ἀναθάρρησαντες καὶ οἱ ἄλλοι ἠκολούθησαν αὐτῷ ἐν καλπασμῷ. Ἀλλ' ἐρρίφθησαν καὶ τὰ δευτέρα βέλη, καὶ δευτέρᾳ ἐπῆλθε σύγχυσις. Ὁ κόμης ἐνόησεν ὅτι οὕτως οὐδὲν θὰ κατάρθοιτο, ὅθεν ἀφιππεύσας ἔθετο τὸ ἐπίπιον τοῦ ἵππου του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὰ τεῖχη.

Οἱ λοιποὶ ἐμιμήθησαν αὐτόν, καὶ διὰ τοῦ ἐπινοήματος τούτου κατῶρθωσαν νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Πύλιν. Τότε οἱ πολιορκούμενοι ἤρχισαν νὰ ρίπτωσι κατ' αὐτῶν λίθους, δοκοὺς καὶ παντὸς εἶδους ὄπλα, ἐνῶ ἐκεῖνοι διὰ τῶν πελέκειων προσεπάθουν νὰ θραύσωσι τὴν τε πύλιν καὶ τὴν πυλίδα. Ὁ Κάρολος ἰδίως κατέφευγεν ἐπὶ τῆς τελευταίας ταύτης τοιαῦτα κτυπήματα, ὥστε εἰς ἕκαστον αὐτῶν ἀνεπήδων ἦλοι, τεμάχια καὶ νέφη κόνεως.

Ἐπειδὴ ὅμως καὶ δὲν ἦτο δυνατόν πάντες νὰ κτυπῶσι τὰς θύρας, ἔλαβον τὴν τολμηροτάτην ἀπόφασιν νὰ ἀνέλθωσιν εἰς τὰ τεῖχη.

Καὶ ἄλλοι μὲν, μὴ ἀντέχοντες πλέον, παρέρροντο ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐτῶν βάρους καὶ πίπτοντες κατέλιπον ἐπὶ τοῦ τεύχους τὸ δέρμα τῶν χειρῶν καὶ τοῦ προσώπου των, καὶ μετὰ φοβερὰν ἀγωνίαν συνετρίβοντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Φοβερὸν θέαμα!...

Τὸ ἀνθρώπινον σχῆμα δὲν ἀνεγνωρίζετο πλέον! Οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἐκτὸς τῶν κογ-

χῶν των! Οἱ ἐγκέφαλοι καὶ τὰ σπλάγ-
χνα ἐφαίνοντο ἐσκορπισμένα τῆδε κά-
κεισε! Τὰ πρόσωπα εἶδεχθῆ καὶ πελιδνά!
Τὰ μέλη συντετριμμένα καὶ αἱματούφωρα.

Ἄλλοι δέ, καθ' ἣν στιγμήν ἐφθانون
εἰς τὰς ἐπάλλξεις, προσεβάλλοντο ὑπὸ
λόγχης κατὰ τὸ στῆθος καὶ ἀνοίγωντες
τὰς χεῖρας ἐπιπτον περιγράφοντες καμ-
πύλην ἐν τῷ κενῷ.

Ἄλλοι, πίπτοντες, διεπερῶντο ὑπὸ
τῶν ἰδίων αὐτῶν ὄπλων.

Ἄλλοι ὑπὸ τῶν λογχῶν τῶν συντρό-
φων των.

Καί τινες, πεσόντες, ἐφόνευσαν ἐκεῖνον
ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπέπεσον, ἐνῶ αὐτοί,
κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν, πλὴν τῆς
σκοτοδίνης, οὐδὲν ἄλλο ἔπαθον. Ὁ θά-
νατος διέτρεχεν ἐκεῖ, ἐνασκῶν τὸ φοβερὸν
κράτος του.

Πανταχόθεν ἀντήχουν θρήνοι καὶ ὀλο-
λυγμοί, ἐν οἷς ἀνεμύγνυντο καὶ τινες καγ-
χασμοὶ καὶ εὐφρολογίαι.

Ἄπασιον θέαμα ἦτο ἐκεῖνο, δι' ὃ ὁ
Θεὸς δὲν ἔπλασε βεβαίως τὸν ἀνθρώπον,
καὶ τὸ ὅποτον βλέπων ἴσως μετανοεῖ,
διότι τὸν ἔπλασε.

Καὶ ὅμως διὰ τοὺς ἀνθρώπους ἐκεί-
νους ἦτο ἑορτή.

Τὰ ἀπὸ τῶν τειχῶν πίπτοντα πτώματα
δὲν ἐτρόμαζον τοὺς ἐφορμῶντας, οἵτινες
ἤρπαζον ἀμέσως αὐτὰ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς
ἢ τῶν ποδῶν καὶ ἐτοποθετοῦν ἐπ' ἄλλων
πτωμάτων λέγοντες ἐνίοτε:

— Ἐγκαίρως ἔπεσεν οὗτος, διότι μὰς
ἐχρειάζεται μία ἀκόμη βαθμὶς διὰ ν' ἀνα-
βῶμεν.

Ἄλλος δ' ἔλεγε χαριεντιζόμενος:

— Νέον εἶδος κλιμάκων εἶναι τοῦτο,
διὰ νὰ ἐμβῆ κανεὶς εἰς τὸ φρούριον.

Ἄλλ' αἰφνης σφαῖρα ἢ λίθος συνέτριβεν
αὐτόν, πρὶν ἢ τελειώσῃ τὴν εὐφρολογίαν
του, καὶ ὁ παρ' αὐτόν ἰστάμενος ἐπάτει
ἐπὶ τοῦ προσώπου του καὶ ἤστειυέτο
μετὰ τῶν ἄλλων.

Γενεὰ μωρὰ καὶ θηριώδης, ἡ συκοφαν-
τούσα τὰ θηρία τοῦ δρυμοῦ, εἰσελθε εἰς
τὸ δάσος καὶ μάθε παρὰ τοῦ ὄφρου τὴν
ἀγάπην... Εἶσαι ἀξία τῆς βασιανίζομένης
ζωῆς, τὴν ὁποῖαν ζῆς, καὶ τοῦ ἀλγεινοῦ
θανάτου, ὁ ὁποῖος σὲ περιμένει!...

Ἐν τούτοις, οἱ Γάλλοι, πεισθέντες ἐκ
τῆς τοιαύτης αἰματηρᾶς πείρας ὅτι διὰ
τοῦ τρόπου ἐκεῖνου δὲν ἠδύνατο ν' ἀνέλ-
θωσιν, ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ἀποσυρθῶσιν, ὅτε
φωνή τις ἠκούσθη λέγουσα:

— Ἡ θύρα ἐθραύσθη!

Καὶ πράγματι, ὁ Κάρολος ἐπιμόνος
κτυπῶν διὰ τοῦ πελέκειος κατώρθωσεν ἐπὶ
τέλους νὰ καταρρίψῃ τὴν πυλίδαν καὶ ἀ-
κολουθούμενος ὑπὸ τῶν βαρῶν του εἶχε
διέλθῃ τὸν οὐδὸν αὐτῆς... Καθ' ἣν στιγ-
μὴν διήρχετο, χάλιαζα βελῶν ἐπληξεν αὐ-
τὸν πανταχόθεν, χωρὶς ὅμως νὰ τὸν
βλάψῃ, διότι ἦτο προωρισμένος. Ἐν τού-
τοις, ἐν τῶν βελῶν ἐκείνων, εἰσελθὼν διὰ
τῆς ὀπῆς τῆς περικεφαλαίας τοῦ νέου
Ζοαμβίλλ, — οὐτινος οἱ ἀνθρώποι ἐδίστα-
ζον νὰ εἰπωσιν ἂν ἦτο μεγαλειτέρα ἢ εὐ-
γένεια τοῦ ἦθους ἢ ἡ ἀνδρεία τῆς χειρὸς,

— διετρύπησε τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμὸν του
καὶ εἰσέδου ἄχρι τοῦ ἐγκεφάλου του. Ἐ-
πεσεν ὁ εὐγενὴς νέος ἀλγήσας οὐχὶ ἐπὶ
τῷ ἄρῳφ θανάτῳ του, ἀλλ' ἐπὶ τῇ ἀνα-
μνήσει τοῦ γηραιοῦ πατρός του, ὃν κα-
τέλιπεν ἔρημον ἐν τῷ ἀπεράντῳ φρουρίῳ
τῶν προγόνων του...

Ὁ πτωχὸς πατήρ!... ἐκ τόσων υἱῶν,
οὗτος μόνον εἶχεν ἀπολειφθῆ αὐτῷ ἐν
αὐτῷ μόνον ἔζη ἐπ' αὐτοῦ ἐστήριζε τὰς
ἐλπίδας του... αὐτὸς ἦτο ἡ μόνη παρη-
γορία τῶν ἀνιαιῶν γηρατειῶν του (προ-
σήκοντος προαυλίου τοῦ θανάτου)... καὶ
θὰ ἦτον ἔργον φιλανθρωπίας ἢ διατήρησις
τοῦ υἱοῦ τούτου...

Ὁ ἀγχιθὸς γέρον, ἐν μυστικότητι ἤδη,
προητοιμάζεν αὐτῷ σύζυγον τὴν θυγα-
τέρα τοῦ γείτονος βαρῶν, πρὸς ἣν εἶχε
μάθῃ ὅτι πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ὁ
νέος εἶχε λαλήσῃ λόγους ἔρωτος ὑπὸ τινά
δρῦν... καὶ ἠθέλησε νὰ ἴδῃ τὴν δρῦν ἐκεῖ-
νην... καὶ εὗρεν ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ αὐτῆς
περιπλέγδην κεχαραγμένα τὰ ὀνόματα
τῶν δύο ἐραστῶν· τότε δὲ σύρας τὸ ἐγ-
χειρίδιόν του ἐχάραξε, τρέμων, ἐκ τε τῆς
ἡλικίας καὶ τῆς χαρᾶς, ἀνωθὶ αὐτῶν καὶ
τὸ ἰδικόν του, ὡστε χεῖρα τεθεῖσαν ἐκεῖ
ὅπως τοὺς εὐλογῆ...

Πτωχὸς πατήρ!... μισθωτοὶ καὶ ξένοι
ἔθεσαν αὐτὸν ἐν τῷ φερέτρῳ καὶ τὸ φρού-
ριόν του ἔλαβον οἱ στενότεροι αὐτοῦ συγ-
γενεῖς, οἵτινες δι' οὐδενὸς ἄλλου τρόπου
ἐξεδῆλωσαν τὴν πρὸς τὸν νεκρὸν συγγέ-
νειάν των, ἢ ἀποκλείσαντες τοὺς μάλλον
μεμακρυσμένους συγγενεῖς τῆς κληρονο-
μίας.

Ἴσως ὁ οἶκος, ὃν ἠρθάνθησαν περὶ τοῦ
νέου... ἴσως ὁ φόβος περὶ τῆς ἰδίας αὐ-
τῶν ζωῆς... κατέβηκε τὸ θάρρος τῶν Γάλ-
λων ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς πυλίδος... Ὁ
Κάρολος, στρέψας τὴν κεφαλὴν, εἶδεν αὐ-
τοὺς ἰσταμένους ἐντρόμους καὶ εἶπεν:

— Αἶ! καὶ τί! νομίζετε ὅτι αὐτὸ εἶ-
ναι πέρασμα, εἰς τὸ ὅποτον δὲν πληρώνει
κανεὶς τέλος;... Τώρα, ἐπληρώσμεν τὸ
δικαίωμα τῆς διαβάσεως... ἐμπρὸς λοιπὸν
μετὰ θάρρους!

Αἰώνιε Θεέ!... ἐγέλων καὶ φαιδροὶ κα-
τεπάτουν τὸ πτώμα τοῦ φονευθέντος συ-
ναδέλφου των!...

Διήλθον τὴν θύραν· ἀλλ' ἀπελείπετο
αὐτοῖς νὰ ἐκβιάσῃ καὶ τὸν καταρρά-
κτην. Ἐκεῖ δὲ ἐπανήρχισεν ὁ ὄλεθρος,
διότι οἱ Ἀπούλιοι ὀπισθεν τῶν τοξοτί-
δων ἐξηκόντιζον κατ' αὐτῶν ἀπύστως
τὰ βέλη των· οἱ δὲ Γάλλοι δὲν εἶχον
τόξα, ὅπως ἀντιτάξωσι κατ' αὐτῶν. Ἐ-
μαίνοντο δὲ κατὰ τῶν πασσάλων, καὶ
ἐκτύπων αὐτοὺς τόσον λυσοδῶς, ὡστε
ἂν μὴ ἦσαν περιβεβλημένοι χαλκῷ θὰ
κατεσυντρίβοντο καὶ θὰ ἄφρινον ἐλευθέραν
τὴν δίοδον. Ἄλλ' ὁ χαλκὸς ἀντεῖχε, καὶ
οἱ μάταιοι ἐκεῖνοι ἀγῶνες ἀπεδείκνυσαν
ὅτι διὰ τοῦ χρόνου μόνον καὶ μόχθων ὑ-
περτάτων ἠδύνατο νὰ συντελεσθῇ τὸ εὐ-
ελπι ἐκεῖνο ἔργον.

Ἄλλὰ καὶ ἄλλο τι συνέτεινεν ἵνα ἀπο-
θαρρῶνῃ τοὺς Γάλλους. Οἱ Βανδάμαι, ὁ
Στόλδος Ρόσσης καὶ οἱ μετ' αὐτῶν ἀπο-

μείναντες εὐάριθμοι τῶν συντρόφων των,
ἔφρουρον δρομαίως πρὸς τὴν πυλίδαν. Ὅτε
δ' ἐφθασαν εἰς ἀπόστασιν εἰκοσιν ἀπ' αὐ-
τῆς βημάτων, ἰδόντες καταβιθασμένον
τὸν καταρράκτην καὶ γνωρίσαντες τοὺς
συντρόφους των, ἡσχύνθησαν, διότι φευ-
γον καὶ γινώσκοντες ὅτι πᾶσα ὁδὸς ἔσω-
τηρίας εἶχε πλέον ἀποκλεισθῆ αὐτοῖς,
ἔστράφησαν καὶ ὠρυόμενοι ἀγρίως ὤρμη-
σαν ὡς μαινόμενοι κατὰ τῶν διωκόν-
των.

Ἄλλὰ ματαίως! Εἶχεν ἤδη φθάσῃ,
ὅμοιος πρὸς καταγιγίδα, ὁ Μαμφρέδης,
καὶ πανταχόθεν συνέρρεον μαχηταὶ περι-
κυκλοῦντες αὐτούς. Μετὰ τινὰς στιγμὰς
ἀπηλπισμένης μάχης, καθ' ἣν καὶ δηγμά-
των ἔτι ἐγένετο χρῆσις ἐξαντληθέντες
ἔρριψαν τὰ ὄπλα, ἅτινα δὲν ἠδύνατο
πλέον νὰ μεταχειρισθῶσι, καὶ παρεδόθη-
σαν. Ἄν τοῦτο κατέθλιψε τοὺς ἔξωθεν
τοῦ καταρράκτου θεωμένους, ἃς φαντα-
σθῆ ὁ ἀναγνώστης. Εἰς τούτων μάλιστα
τοσοῦτω ἐτυφλώθη, ὡστε εἰσήγαγε τὴν
χεῖρά του, φέρουσαν τὸν πέλεκυν, διὰ μίας
τῶν τοξοτίδων, νομίσας ὅτι θὰ ἠδύ-
νατο οὕτω νὰ παρασχη βοήθειαν εἰς τοὺς
εἰς ἀπόστασιν εἰκοσι καὶ ἐπέκεινα βημά-
των μαχομένους συναδέλφους του. Ἄλλ'
ὁ Ἰορδάνης Λάνσιος, δι' ἐνὸς μόνου κτυ-
πήματος, ἀπέκοψε τὸν βραχίονα αὐτοῦ
ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος, διδάξας οὕτω αὐτῷ νὰ
μὴ εἰσάγῃ πλέον εἰς τὰς τοξοτίδας τὴν
χεῖρά του· τὸ δὲ χρονικὸν προσθέτει ὅτι
ὁ Γάλλος συνεσχετίσθη ἐκ τοῦ μαθήματος
τούτου.

Τότε ἤρξαντο πραγματούμενοι οἱ φό-
βοι τοῦ κόμητος τῆς Προβηγκίας, ὅστις
ἐσκέπτετο ἤδη ν' ἀποσυρθῆ... Ἡ ἀνδροεῖα
δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν
ἀγαθὴν ἔκβασιν τοῦ ἐγχειρήματος... ἀπε-
λείπετο ἡ τύχη.

Ἐπήρχετο ἡ νύξ· Ὁ Μαμφρέδης, αἰχ-
μαλωτίσας τοὺς ἀδελφοὺς Βανδάμας, τὸν
Στόλδον καὶ ἑτέρους ἕξ τῶν πεντήκοντα,
οἵτινες εἶχον ἐκτεθῆ εἰς τὸν κίνδυνον, ἡ-
τοιμάζετο νὰ διατάξῃ ὅπως ἀνυψώσῃ
τὸν καταρράκτην, θέλων νὰ ἐπιπέσῃ ὀρ-
μητικῶς κατὰ τοῦ ἐχθροῦ καὶ νὰ τὸν ἀ-
πωθήσῃ ἔξω τῶν τειχῶν.

Ἄλλ' αἰφνης ἤκουσεν ὀπισθὲν του κρό-
τον βημάτων καὶ κραυγᾶς:

— Ὁ ἐχθρὸς!... ὁ ἐχθρὸς!...

Στραφεῖς, εἶδε κυμανομένην ἐπὶ τοῦ
πύργου τῆς Πύλης τοῦ Ταχυρροῦ ση-
μαίαν, ἣτις δὲν ἐφαίνετο ἰδική του.

Παρετήρησε καλλίτερον, ἔτριψε τοὺς
ὀφθαλμούς, παρετήρησεν αὐθις καὶ εἶπεν
εἰς τὸν παρ' αὐτὸν ἰστάμενον κόμητα Καλ-
βάνιον:

— Θεέ μου, βοήθει ἡμῖν!... ἡ ση-
μαία ἐκεῖνη δὲν εἶναι ἡ σημαία μας...
Παρατηρήσατε καὶ σεῖς, κόμη, διότι εἶ-
ναι σκότος καὶ δὲν διακρίνομεν καλά.

— Ὡ κύριέ μου, ἀπήντησεν ὁ Καλ-
βάνιος, δὲν ἠπατήθητε... Ἡ σημαία εἶ-
ναι κυανῆ· ἀλλ' ἐν αὐτῇ εἶναι τὰ γαλλικὰ
κρίνα.

— Πῶς συμβαίνει τοῦτο; Δὲν φρου-
ροῦν ἐκεῖ οἱ Σαρακηνοὶ;... καὶ περηνίας

τὸν ἵππον του, ὤρμησε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ἴδου τί εἶχε συμβῆ. Ὁ Γουίδος τοῦ Μομφόρτ, ὁ ἰκανώτερος τῶν ἐν τῷ γαλλικῷ στρατοπέδῳ στρατηγῶν, ὅστις ἄν πάντοτε παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ κόμητος ἐγίνωσκε καὶ τοὺς ἀποκυρωτέρους τῶν στοχασμῶν του, ἰδὼν ἀρξαμένην τὴν ἔφοδον, ἀπὸ τῆς ὁποίας εἶχεν ἀποτρέψῃ πάντοτε τὸν κύριόν του, ἐσκέφθη, ἀφοῦ αἱ συμβουλαὶ του δὲν εἰσηκούσθησαν, τίνι τρόπῳ ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ τοῦλάχιστον αὐτὴν ἥσσον ὀλεθρίαν εἰς τοὺς Γάλλους...

Ὅθεν, λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τάγματα τινὰ Βουργωνδίων, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ μάχη ἐμαίνετο παρὰ τὴν Πύλην, παρέκαμψε τὸν Ἅγιον Γερμανόν, διέβη τὸν ποταμὸν Ταχυρρόαν καὶ ἐπλησίασεν ἀπαρτήρητος εἰς τὴν φέρουσαν τὸ ὄνομα τοῦ ποταμοῦ τούτου Πύλην.

Καθ' ὅσον ἐπροχώρει, ὁ θόρυβος ἤλατ- τοῦτο.

Παρετήρησε τὰς ἐπάλλξεις· οὐδεὶς φρουρός.

Παρετήρησε τὸν πύργον· οὐδεὶς σκοπός.

Ἐξεπλάγη καὶ προέβη μετ' ἐπιφυλάξεως, ὑποπτευόμενος ἐνέδραν...

Ἐφθασε τέλος ὑπὸ τὰ τείχη, ἀλλ' οὐδένα εἶδεν.

Ἐστήριξεν ἐπ' αὐτῶν τὰς κλίμακας, καὶ οἱ Βουργωνδιοὶ ἤρχισαν ἀναβαίνωσιν· ἀλλ' οὐδεὶς ἐφαίνετο.

Ἐπὶ τέλους, ἀνέβησαν ἐπὶ τῶν ἐπάλλξεων, καὶ εὗρον αὐτὰς ἐρήμους.

— Ὁ Θεὸς τοὺς ἀπετύφλωσεν! ... ἀνέκραξεν ὁ Μομφόρτ λίαν εὐσεβῶς.

— Ὁ Θεὸς τοὺς ἀπετύφλωσεν! ... ἐπανάλαβον πάντες.

Καὶ ἐπροχώρησαν.

Ἀφήσας φρουρὰν ἐπὶ τῶν τειχῶν καὶ τοποθετήσας τοὺς γενναϊότερους ἐπὶ τοῦ πύργου, ὅπου ἀνεπέτασε τὴν γαλλικὴν σημαίαν, κατήλθεν, ἠνέφξε τὴν πύλην καὶ ἐπεμψεν ἀγγέλους πρὸς τὸν κόμητα, προσκαλῶν αὐτὸν νὰ σπεύσῃ ἐκεῖ, διότι ἠλώθη ἤδη τὸ φρούριον.

Ἡ εἰδησις αὕτη ἔφθασεν εἰς τὸν Κάρολον, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἠτοιμάζετο οὗτος νὰ διατάξῃ τὴν ὑποχώρησιν.

Ὁ κόμης ἀνεθάρρησε καὶ ἐπειδὴ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐνεθυμεῖτο πάντοτε τὸν Ἅγιον Μαρτίνον, ἀνέκραξε σταυροκοπούμενος:

— Ὡ ἐνδοξότατε βαρόνε, δύο χρυσοὶ κηροπήγια θ' ἀφιερῶσω τώρα εἰς τὸν ἐν Τοῦρ ναόν σου ἐξ εἰκοσι λιτρῶν ἕκαστον!

Εὐχὴν, ἣν ἐπανάλαβον καὶ οἱ περὶ αὐτόν.

Εἶτα, διατάξας τοὺς στρατιώτας του νὰ προσποιῶνται ὅτι ἐπέμενον νὰ ἐκβιάσῃ τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἔδραμεν ὅπου ἡ τύχη εἶχε πολεμήσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

Τῇ εἶπεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὸν ἐγκαταλίπῃ εἰς ἑαυτόν.

Τὴν ἐνουθέτησε νὰ εἶναι ὑπομονητικὴ καὶ πρᾶτα πρὸς τὴν Σάρραν. Ἴσως ἡ δεσποινὴς Δεσυνὴ προώριστο νὰ ἐπαναγάγῃ εἰς τὴν σωτηρίαν τὸ ἀπολωλὸς τοῦτο πρόβατον.

Ἐπὶ ὀλόκληρον ἡμέραν ἡ νεανὴς ἠσθάνθη ἑαυτὴν ἰσχυρωτέραν, ἐλαφροτέραν. Ἄλλ' ἡ νύξ ἐπληγήσατο τὴν ταραχὴν εἰς τὸ πνεῦμά της. Ἐλυπεῖτο ὅτι ἐνεκλείσθη ἐν τῷ μοναστηρίῳ ἐκεῖνῳ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἤθελον νὰ εἰσδύσωσι διὰ τῶν τειχῶν καὶ νὰ ἀκολουθήσωσι τὸν Σεβεράκ καὶ τὴν Σάρραν. Ἐφροβεῖτο προδοσίαν τινά.

Ἀποπειρά τις ἀποφασιστικὴ τῆς Σάρρας ἠδύνατο νὰ κάμψῃ τὴν θέλησιν τοῦ Πέτρου.

Καὶ μετὰ θλίψεως ἀνεμιμνήσκετο τῆς σκηνῆς, ἔνθα παρευρέθη, ἐν τῷ ἀνθοκομίῳ τοῦ Καναλέλ. Οἱ καυστικοὶ λόγοι τῆς Σάρρας ἐπληρόντο εἰς τὰ ὦτά της, ἔβλεπε τοὺς τεταμένους βραχίονας, τὸ φρικτὸν στόμα, τοὺς πεπλανημένους ὑπὸ τῆς μέθης τῶν αἰσθήσεων ὀφθαλμούς της.

Ἐζηλοτύπει. Μάτην τότε ἐγονυπέτει καὶ ἐπέταττε τῇ ἰδέᾳ αὐτῆς νὰ ἀνυψωθῇ ὑπεράνω τῶν γητῶν ἀθλιότητων καὶ ἀδυναμιῶν.

Ἀνυποτάκτως ἡ ἰδέα της εἶπε. Μετὰ φρίκης ἡ Λευκὴ ἔβλεπεν ἑαυτὴν ἐσπιλωμένην διὰ τῆς κηλίδος τῆς ἀντεραστρίας της, καὶ ἐφρικία καὶ ἔκλαιε.

Δὲν εἶχεν ἀδικον νὰ φοβῆται. Ἡ ἀναχώρησίς της προὔξινε τῇ Σάρρᾳ πολὺν ἀνακούφισιν. Βεβαία οὖσα, ὅτι δὲν θὰ ἔβλεπε πλέον, ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα, τὸν Πέτρον μετὰ τῆς Λευκῆς, ἀνέπνευσεν. Ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου της καὶ ἐζήτησε ν' ἀπαντήσῃ τὸν Σεβεράκ.

Ἄλλ' ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς δεσποινίδος Δεσυνὴ ὀνεανίας δὲν ἤρχετο εἰς τὴν ὁδὸν Ἅγίου Ὀνορίου.

Ἐπροφασίσθη παρὰ τῷ κόμητι ὅτι ἔχει νὰ τακτοποιήσῃ ὑποθέσεις τινάς, καὶ ὁ κ. Καναλέλ ἠρέκασθη ἐπὶ τῇ προφάσει ταύτῃ.

Ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας, ἀπὸ τῆς πρωτῆς μέχρι τῆς ἐσπέρας, κατασκοπεύουσα ἡ Σάρρα, ὀπισθεν τοῦ παραπετάσματος της, δὲν ἀπώλεσεν ἐκ τῆς ὄψεως τὴν θύραν τῆς εἰσόδου.

Κατατρωθεῖσα ὑπὸ ἀνυπομονησίας δὲν ἠδύνηθη ἐπὶ πλέον ν' ἀνακμήν. Ἡθέλησε, μὲ πάντα κίνδυνον, νὰ συναντήσῃ τὸν Πέτρον.

Καὶ προφασίζομένη, ὅτι ἐλησμόνησέ τινα τρίχαπτα εἰς τὸ μέγαρον Καναλέλ,

ἀνεχώρησε τῇ πρωτῇ μετὰ τῆς κ. Στέβαρτ καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ Bois-le-Roi.

Ὅχημα ἀποσταλὲν ἐπὶ τούτῳ τὴν ἀνέμενον. Ἡ κόμησσα μετέβη εἰς τὸν πύργον, ἵνα μὴ ἐκπλήξῃ τὴν σύντροφόν της, εἰς τὴν διηγῆθῃ τὴν αὐτὴν ἱστορίαν, ἣν καὶ εἰς τὸν κόμητα, καὶ ἀφοῦ προεγευματίσεν ὠδηγήθη παρὰ τῇ κυρίᾳ Σεβεράκ.

Κατὰ τὴν ἀπὸ Καναλέλ εἰς Bois-le-Roi μεταβάσιν ἡ καρδιά της Σάρρας ἐπαλλε σφοδρῶς.

Ἐσκέπετο ὅτι θὰ καταλαβῇ αἰφνης τὸν Πέτρον μόνον, μὴ δυνάμενον συνεπῶς ν' ἀμυνθῇ.

Ἦτο ἐξαίρετος καιρὸς, καὶ ἡ Σάρρα ἐφαιδρύνθη λίαν· διελέχθη καὶ ἐγάλασε καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ὁδοῦ.

Ἄλλ' ἀφικομένη, κατελήφθη ὑπὸ σπουδαίου φόβου· ἂν ἐκεῖνος δὲν ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν του;

Τὸ αἷμα ἀνῆλθεν ἐκ τῆς καρδίας ἐπὶ τοῦ προσώπου της. Ἄλλὰ πῶς δύναται νὰ μὴ ἦναι; Ἡ στάσις τῆς ἀμάξης ἐθῆκε τέρμα εἰς τὰς ἀγωνίας της.

Κατήλθε μετὰ τῆς κ. Στέβαρτ, ἔκρουσε τὴν θύραν τῆς εἰσόδου, διῆλθε τὸν ἐπιμελῶς ὑπὸ δενδροστοιχιῶν τεμνόμενον κήπον, καὶ παρουσιασθείσης ὑπηρετρίας τινός, ἐζήτησε τὸν κ. Σεβεράκ.

Ταῦτοχρόνως ἡ γρατὰ ἐνεφανίζετο ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τοῦ διαδρόμου. Εἰσῆγαγε μετὰ πλείστης ὄσης εὐπροσηγορίας καὶ προσηνείας αὐτὴν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐν ἣ ἔξ ἀνάγκης ἡ Σάρρα ὤφειλεν, ὑποκρινομένη τὸν σκοπόν της, νὰ διαλεχθῇ μετὰ τῆς μητρὸς ἐκείνου. Τέλος, κατὰ τὴν διάλεξιν, ἀφῆκε τὰς λέξεις ταύτας:

— Μήπως ὁ διοικητὴς δὲν εἶναι εἰς Bois le-Rei;

— Ὅχι, κυρία, ἀπεκρίθη ἡ γρατὰ, μετέβη εἰς Παρισίους, ὡς πράττει καθ' ἐκάστην!

Ὡς πράττει καθ' ἐκάστην! Καὶ δὲν τὸν ἔβλεπέ τις ἀπὸ ἐβδομάδος σχεδόν. Ποῦ ἄρα μετέβαινε; Μὴ ἐπεριπόλει περὶ τὸ μοναστήριον, ἐν ᾧ εἶχεν ἐγκλεισθῇ ἡ Λευκὴ; Ἐφάνη τῇ Σάρρᾳ ὅτι ἡ ἡμέρα ἐγίνετο σκοτεινότερα, καὶ ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς οἰκίας ἐκείνης, πρὸς τὴν μετὰ τὸσης ἤρχετο σπουδῆς, ἦτο πνιγνῆ. Καὶ γενομένη τόσοσιν κατηφῆς, ὅσον ἦτο φαιδρὰ εἰσερχομένη, ἀπεχαιρέτισε τὴν κυρίαν Σεβεράκ καὶ ἀπεμακρύνθη. Ἐπιστρέψασα εὗρε τὸν κόμητα, ὅστις τὴν ἀνέμενε, καὶ τὴν ἠρώτησε πῶς διῆλθε εἰς τὸ ταξιδίδιον της. Εἶτα, ὡς περὶ ἀπλουστάτου τινος πράγματος προκειμένου,

— Ὁ Σεβεράκ ἦτο ἐνταῦθα πρὸ ὀλιγου, εἶπε καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ μετὰδῶσω ὑμῖν τὰς ταπεινοτάτας προσήσεις του.

Ἡ Σάρρα ὠχρίασεν ὑπ' ὀργῆς. Ἐκεῖνον δὲν μετέβη ζητοῦσα τόσοσιν μακράν, ἠδύνατο ν' ἀπαντήσῃ ἐν αὐτῇ τῇ οἰκίᾳ της. Ἄλλοτε ἀπόκρυφός τις φωνὴ τῇ ἀνήγγελλε πότε ἐμελλε νὰ ἔλθῃ. Ἀνέμενε λοιπὸν πότε θὰ ἐπισκέπετο· πάλιν αὐτοῦ, ὅπως τὸν συλλάβῃ, καὶ ἐξηγηθῇ μετ' αὐτοῦ ὕστατον. Μάτην ὅμως ἀνέμενε καθ'

ἐκάστην. Τέλος τὴν προτεραίαν τοῦ γάμου ἦλθε. Ἀνέβη κατ' εὐθείαν παρὰ τῷ κόμητι, μεθ' οὗ ἐκλείσθη ἐν τῷ θαλάμῳ.

Ἡ Σάρρα, ἀφήσασα τὴν κυρίαν Στέβερτ, μετέβη νὰ καιροφυλακτῆσθαι ἐν τῷ διαδρόμῳ, δι' οὗ ἐξήρχετο ὁ Πέτρος, τὴν στιγμὴν τῆς ἐξόδου του. Ἡ δίοδος ἦτο σκοτεινὴ. Ἡ Σάρρα, κινδυνεύουσα νὰ καταληφθῆ αἰφνης ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, ἔμεινε ἐκεῖ. δάκνουσα τὰ χεῖλη, κινουσα τὸν μικρὸν πόδα τῆς ἐντὸς τοῦ μεταξίνου σανδαλίου τῆς, ἠρεισμένη ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἀκρωμένη ἀορίστως τῆς φωνῆς τῶν διαλεγόμενων δύο ἐκείνων ἀνδρῶν. Ἡ καρδιά τῆς ἐπάλλε φρικωδῶς καὶ ἐταράσσετο ὑπὸ νευρικῶν πασμάτων. Τέλος μετὰ λίαν μακρὸν χρόνον, ἡ θύρα ἀνεψῆθη καὶ ὁ Πέτρος ἐξῆλθε μόνος.

Ἐποίησέ τινα βήματα, αἰφνης ἔστη, εὐρεθεὶς ἀντιμέτωπος τῆς Σάρρας. Παρασυρθεῖσα ἐκ τῆς φλογὸς τοῦ πάθους τῆς, ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐρρίφθη ἐπ' αὐτοῦ. Οὗτος ἠθέλησε νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλ' αὕτη ἔθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς, ξένως μειδιῶσα. Ὁ Πέτρος ἐμάντευσε πάραυτα τὸν κίνδυνον· προσεπάθησε λοιπὸν νὰ φύγῃ ἀλλ' ἐκρατεῖτο καὶ ἐσφίγγετο ἰσχυρῶς ἀπὸ τοῦ βραχίονος, καὶ δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσπασθῆ ἀπ' αὐτῆς. Ἐν τῇ ἡμισκοτιᾷ τοῦ διαδρόμου, ἐποίησεν ἕν κίνημα βίαιον ὅπως τῆς διαρύγῃ, πλὴν αὕτη τὸν συνέλαβεν ἀπὸ τοῦ τραχήλου. Προσεπάθησε τότε νὰ τὴν ἀπωθήσῃ.

— Σάρρα, παραφρονεῖτε, εἶπε χαμηλοφῶνως, φοβούμενος λίαν μὴ προσελκύσῃ τινά.

Ἡ Σάρρα ὕψωσε τότε μεταξίνον τι παραπέτασμα, ὡς ἐλκύουσα αὐτὸν διὰ τῆς βίας, εἰσῆγαγεν ἐν τῷ ἀνατολικῷ θαλάμῳ. Ἐφριξεν ἐκεῖνος ἐπανευρισκόμενος ἐκεῖ, ἀνεγνώρισε τὸ ὀλέθριον μέρος, ἐν ᾧ τὸ πᾶν ἐφαίνετο παρεσκευασμένον διὰ τὴν ἡδονὴν, τὰ ἀνάκλιτρα παρίσταντο χαμηλὰ καὶ μαλακά, οἱ τόχοι ὑπὸ φαγεντιανῆς τέχνης κησμούμενοι ἐθάμβουν τὸ βλέμμα, τὰ ἡδυπαθῆ ἀρώματα ἐξηρέθιζον τὰς αἰσθήσεις, ὁ τοῦ ὕδατος ἐν μαρμαρίνῃ δεξαμενῇ πίπτοντος μορμουρισμὸς ἐνάρκου τὴν βούλησιν. Ἡ κυρία Στέβερτ ἐκπληκτικὸς ἐθεώρει τὸν Πέτρον καὶ τὴν Σάρραν, μὴ τολμῶσα νὰ προφέρῃ λέξιν...

— Ἀφετέ μας μόνους πρὸς στιγμὴν, σὰς παρακαλῶ, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή. Ἡ γραῖα Ἀγγλὶς ὠρθώθη ἐπὶ τῶν ποδῶν τῆς, καὶ ἀνεψῆθη μετ' ἐκφράσεως τρωθείσης αἰδοῦς.

— Ἀλλὰ σκέπτεσθε τί πράττετε, προσφιλῆς μοι;... Τί εἶναι πάλιν τοῦτο;

Ἡ Σάρρα ἔριψεν ἐπ' αὐτῆς βλέμμα πύρινον, καὶ ὕψουσα τοὺς ὤμους, ἀποφασίσασα οὐδενὸς νὰ φείσθῃ πλέον.

— Τὸν ἀγαπῶ! Ἀνήκω εἰς αὐτόν, ἰδοὺ τὸ πᾶν εἶπε, διὰ φωνῆς τρομώδους. Ἐξέλεθε λοιπὸν!

Ἡ Στέβερτ ὠπισθοπόρησεν, ὡσεὶ εἶδεν ἐμφανιζόμενον τὸν διάβολον, καὶ ὑπὸ ταραχῆς ἀνεκφράστου καταληφθεῖσα ἐξῆλθε προσκρούουσα ἐπὶ τῶν ἐπίπλων καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν ὀπισθὲν τῆς. Μόλις ἡ Σάρρα

ἔμεινε μόνη μετὰ τοῦ Πέτρου ὤρμησεν ἐπ' αὐτοῦ. Αἱ περιχειρίδες τῆς ἐσθῆτός τῆς ἀνυψώθησαν καὶ ἐφάνησαν γυμνοὶ οἱ ὠρατοὶ βραχίονές τῆς.

— Ἀὔριον λοιπὸν! τῷ εἶπε μὲ πεπληνήμενον ὄμμα. Ἀὔριον, αἶ! Ἄλλ' ἕως οὐ τὰ πάντα δὲν τελειώσωσι, θὰ τρέφω τὴν ἐλπίδα τοῦ νὰ σὰς ἴδω ὀπισθοχωροῦντα... Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα, ἐὰν εἰσθε τίμιος ἄνθρωπος, νὰ μ' ἐγκαταλείψητε...

Καὶ τοῦ Σεβερὰκ ἀκινήτου καὶ ἀφώνου διατελοῦντος, ἀπαθῶς ὑφισταμένου τὴν κατὰ τῆς συνειδήσεώς του κατευθυνόμενὴν ταύτην ἔφροδον,

— ὦ! καρδιά ἐκ μαρμάρου! ἀνεψῶνησεν ἡ Σάρρα μετὰ φρίκης. Οὐδὲν λοιπὸν δύναται νὰ σὲ συγκινήσῃ; Τὰ πάντα λοιπὸν ἐλησμόνησας; Ἐδῶ, εἰς τὴν θέσιν ταύτην ἔπεσα ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου... Ἰδὲ τοὺς τοίχους τούτους, οὐδὲν λοιπὸν σοὶ ὑπομιμνήσκουσι; Τὸ ἡμίφως τοῦτο οὐδεμίαν ἀνακαλεῖ λοιπὸν εὐτυχὴ ἀνάμνησιν! Καὶ ὅμως μὲ ἠγάπας! Τὰ χεῖλη σου μοὶ τὸ εἶπον, διὰ τῶν ἀσπασμῶν μᾶλλον ἢ διὰ τῶν λόγων! Καὶ θέλεις νὰ μ' ἐγκαταλίπῃς, ὅτε γινώσκεις ὅτι εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ μὲ φονεύσῃς! Ἀλλὰ θεώρησέ με λοιπὸν, πιστεύω ὅτι δὲν εἶμαι ἀξία τῆς περιφρονήσεώς σου!

Καὶ διὰ κινήματος ὑπερηφάνου ἀναιδείας, ἐξεκόμωσεν τὴν ἀμπεχῶνην τῆς καὶ ἠνέωξε τὸ στήθος.

Ἐπὶ τῶν λευκοτέρων χιόνων ὤμων τῆς ἔπιπτεν ἡ χρυσὴ κόμη τῆς.

Ἐν τῇ ροδιῇ γροῖξ τῶν τοίχων τῆς αἰθούσης ἐκείνης, ἀπαστραπτόντων ὑπὸ πολλοῦ κόσμου, ἡ καλλονὴ αὐτῆς ἔλαμπε διεγείρουσα τὴν ζηλοτυπίαν τῶν ἀγγέλων.

Οἱ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐσπινθηροβόλου, περιβαλλόμενοι ὑπὸ μέλανος κύκλου, ἐξαίροντος ἔτι μᾶλλον τὴν ἡδυπαθῆ ὠχρότητα τῆς μορφῆς τῆς, τὸ ὕγρον στόμα τῆς ἐπτύσσετο ὡς ἴν' ἀσπασθῆ. Ἐν γένει καθ' ὅλον τὸ ἀξιολάτρευτον ἐκεῖνο φλογῶδες ὄν διεχεῖτο γόητρον ἀκαταμάχητον, ἀποπλανῶν.

Ὁ Σεβερὰκ, θαμβωθείς, ἔκλεισε τὰ ὄμματα ἵνα μὴ βλέπῃ πλέον. Ἄλλ' αὕτη, φλέγουσα ἤδη καὶ θέλουσα νὰ τὸν ἐξάψῃ, ἐπλησίασε, καὶ περικαλύπτουσα αὐτὸν διὰ τοῦ θερμοῦ ἐξ αὐτῆς ἀποπνέοντος ἀρώματος, τῷ ὠμίλει εἰς τὸ οὖς:

— Λάβε οἶκτον δι' ἐμέ, μὴ μὲ θυσιάζῃς, ὅτε δύνασαι νὰ μὲ σώσῃς. Σὲ ἀγαπῶ τόσον πολὺ! Γινώσκεις ὅτι τὸ πᾶν ὑπέταξα εἰς σέ, εἰς σὲ μόνον περιπτύσσομαι τὸ σῦμπαν, σὺ εἶσαι τὸ πᾶν δι' ἐμέ... Ποῦ θὰ εὕρῃς γυναῖκα τόσῃ εἰς σὲ ἄφωσιμένην; ὦ ἐπεθύμουν νὰ σὲ ἀποσπᾶσω τοῦ ψυχροῦ τούτου καὶ λεπτολόγου κόσμου. Διατί δὲν δύναμαι νὰ σὲ ἄρω εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ ν' ἀπέλθω μακρὰν! Θέλεις ν' ἀναχωρήσωμεν ὁμοῦ; Φύγωμεν, εἰς τινα ἀγνωστον γωνίαν, ὅπως ζήσωμεν μὴ μεριμνῶντες περὶ τῶν ἄλλων! ὦ! νὰ εἶμαι ἐλευθέρω τῶν κοινωνικῶν ἀλύσεων, νὰ μὴ σὲ ἀφίνω ποτὲ ν' ἀπομακρύνεσαι ἀπ' ἐμοῦ, νὰ δύναμαι ἀδεῶς νὰ σὲ

λατρεύω, καὶ νὰ γείνω δούλη σου! Ἐλθέ ἐλθέ! Ἄγωμεν!

Ἐπανέλαβεν αὐτῷ τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν δι' ἑκοσι διαφόρων τρόπων, φλέγουσα αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματός τῆς, ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ στήθους του, παράφρων, ἐκτὸς ἑαυτῆς, ἐπιλαθομένη τῶν πάντων, ἐτοίμου ν' ἀπολεσθῆ ἀσυγγνώστως, ἂν ἐκεῖνος ἠθελεν, ὅστις ἀπ' ἐναντίας διετέλει πεπηγὼς ἐν τῷ μέσῳ τῶν περιφράσεών τῆς, κωφὸς εἰς τὰς ἰκτεσίας τῆς.

— Μοὶ ὀφείλεις τὴν ζωὴν σου, ἀνήκει εἰς ἐμέ, σοὶ ἔδωκα τὴν ἰδικήν μου, ἐπανελάβεν ἡ Σάρρα, προσπαθοῦσα νὰ συγκινήσῃ ἄλλως τὴν καρδίαν τοῦ νέου. Ἐμεθὰ συνδεδεμένοι ἀδιάρρηκτως. Ἄγνωστον! δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ μ' ἐγκαταλείψῃς. Ἄν δὲ μείνης, τετέλεσται... ἐχάθην!...

Ἡ Σάρρα ὠπισθοδρόμησεν ἕν βήμα· ἐθεώρησεν αὐτὸν καὶ τὸν εἶδε γαλήνιον καὶ ἀποφασιστικόν. Ἐποίησεν ἕν κίνημα παραφροσύνης, ἔλαβε μετὰ τῶν χειρῶν τὴν κεφαλὴν τῆς, ἥτις τῇ ἐφάνη ὅτι ἔμελλε νὰ διαρραγῆ καὶ ἤρξατο νὰ στρέφεται, ὡς θηρίον ἐν κλωθῶ κεκλεισμένον, περὶ τὴν αἰθούσαν, μεθ' ὃ ἔστη πρό τινος παμμεγέθους κατόπτρου, παρετήρησε τὴν ἡμιανεωγμένην ἐσθῆτα, ἡμίγυμνον αὐτὴν παριστῶσαν, ἠρυθρίασεν ὑπ' αἰσχύνης, καὶ πλήρης λύσσης, ὤρμησε κατὰ τοῦ Πέτρου.

— Ἀθλιε! ἀνεψῶνησεν! Μοὶ ἐμποιεῖς φρίκην! Εἶσαι ὁ ἔσχατος τῶν ἀνθρώπων!

Ὁ Σεβερὰκ ἠρυθρίασεν αἰδημόνως καὶ μειδιάσας πικρῶς:

— Προτιμῶ, εἶπε, τὰς ὕβρεις τῶν θεήσεών σας. Μοὶ εἶναι ἥττον ὀδυνηραῖ...

Ἡ Σάρρα ἐπανῆλθε παρ' αὐτῷ, πραιῖα καὶ δειλὴ.

— Σὲ ἐλύπησα ἴσως; ἠρώτησεν, οἰοεὶ ἐπιλαθομένη πλέον πάντων τῶν λόγων, οὓς προῦφερε. Δὲν ἠξεύρω οὔτε τί λέγω, συγχώρησόν με... Πῶς δύναμαι νὰ σὲ λυπήσω, σέ, ὃν ἐπιθυμῶ νὰ καταστήσω τόσον εὐδαίμονα!... λησμόνησον πάντα, ἐκτὸς τῆς πρὸς σὲ λατρείας μου... Μὴ μ' ἐγκαταλείψεις, ἕνεκα αὐτῆς τῆς Λευκῆς, ἥτις δὲν σὲ ἀγαπᾷ, ἀλλ' οὔτε δύναται νὰ σ' ἀγαπήσῃ...

Ἦρπασεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὤμων, καὶ θεωροῦσα σοβαρῶς:

— Σκέφθητι! Καὶ ἀποφάσισον συνειδήσῃ. Καθότι, μάθε το... δι' ὃ, τι καὶ ἂν συμβῆ, σὲ θέλω ἰδικόν μου! Ὑπαγε τώρα.

Καί, ὕψωσασα τὸ μεταξίνον παραπέτασμα, ἔδειξε τῷ Σεβερὰκ τὴν ὁδόν, δι' ἧς ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ.

Ἐκείνη ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ὀρθία, ἀκούσασα τὸν κρότον τῶν βηματῶν τοῦ νεανίου, εἶτα ἐπορεύθη εἰς τὴν θύραν τοῦ θαλάμου τῆς, καὶ, ἀνοιξάσα αὐτήν, ἐκάλεσε διὰ νεύματος τὴν ἀγαθὴν Στέβερτ.

Ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἐξηνητλημένη χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν.

Ἡ γραῖα φίλη τῆς, διακειμένη ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἀποκαλύψεως τόσῃ ἀποτόμως αὐτῇ γενομένης, ἐστράφη μετ' ἀνησυχίας πᾶσιξ αὐτῆς, καὶ βλέπων αὐτήν

ἀδρανῆ. ὡς νεκράν, ἐτόλμησε νὰ τὴν καλέσῃ ἐξ ὀνόματος πρῶτος κατ' ἀρχάς, εἶτα, τῆς νεαρᾶς γυναικὸς μὴ ἀποκρινομένης, ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς. Ἡ Σάρρα στραφεῖσα ἐθεώρησεν ἀτενῶς τὴν Ἀγγλίδα.

— Αἱ λοιπόν, προσφιλῆς μοι, εἶπεν ἡ Στέβαρτ πρῶτος, εἰσθε ὀλίγον ἡσυχωτέρα τώρα; Ὅ,τι πρὸ ὀλίγου μοι εἶπετε, Σάρρα, εἶναι πράγματι τρομερόν, καὶ μόλις τολμῶ νὰ πιστεύσω ὅτι γυνή, τόσῳ καλῶς ἀνατραφεῖσα καὶ ἐκπαιδευθεῖσα ὡς ὑμεῖς, παραδίδεται εἰς ὀρέξεις τόσῳ...

— Ἐχετε δίκαιον, διέκοψεν ἡ Σάρρα, μετὰ θλιβεροῦ τόνου. Ἐνθυμείσθε, Στέβαρτ, τὸν χρόνον ἐκεῖνον, καθ' ὃν παρεπονομένη σφοδρῶς ὅτι οὐδέποτε ἡσθάνθη πάλλουσαν τὴν καρδίαν μου; Πάλλει τώρα, Στέβαρτ, μέχρι διαρρήξεως! καὶ ὑποφέρω! ὑποφέρω σκληρῶς...

— Ἀλλά, τέκνον μου, ὁ κόμης τέλος, ὁ σύζυγός σας... ἀνεφώνησεν ἡ νέα Ἀγγίλις σκανδαλισθεῖσα.

— Πάντα κοινωνικὸν δεσμόν ἀπέπτυσα, πάντα περιεφρόνησα ἀφ' ὅτου ἡράσθην! Οὐδὲν ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ δι' ἐμέ, οὐδὲν, ἐκτὸς τοῦ ἐραστοῦ μου.

Ἡ Στέβαρτ, τεθλιμμένη ὕψωσε τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανόν. Τοῦ ἐραστοῦ τῆς! Θεέ μου! εἶχε λοιπὸν ἐραστὴν ἢ προσφιλῆς τῆς Σάρρα! Ἐκαθέσθη εἰς τὴν ἀκραν τοῦ ἀνακλίντρου καὶ λαβοῦσα τὴν χεῖρα τῆς Σάρρας, ἦτις ἔφλεγε:

— Ἀγαπητέ μοι θησαυρέ, πρὸς Θεοῦ! συνέλθετε, εἶπε μετὰ τῆς πουριτανῆς σοφορότητός τῆς ἐὰν διεπραξάτε σφάλμα τι πρέπει νὰ τὸ ἐπανορθώσητε... Αὐτὸ διατελεῖ ἀγνωστον. Ὁ σύζυγός σας οὐδὲν ὑποπτύει, τοῦτο δὲ καθιστᾷ τὸ ἔργον εὐκολώτερον... Μὴ ἀπανίδητε πλέον ἐκεῖνον, δι' ὃν ἀπόλλυσθε... Ἐπανέλθετε εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ καθήκοντος... Λησμονήσατε.

— Θὰ λησμονήσω, ἴσως, ὅταν ἀποθάνω, εἶπεν ἡ Σάρρα, ἐγερθεῖσα ἀποτόμως, ἀλλ' οὐδέποτε ἐφ' ὅσον ζῶ... Πιστεύσατε, ἀγαθὴ Στέβαρτ, ὅτι ἂν ἡδύνατό τις νὰ με πείσῃ ὅπως μεταβάλλω ἰδέαν θὰ ἦσθε ὑμεῖς, ἡ καλλίστη καὶ ἡ μάλλον ἀφρωσιωμένη τῶν γυναικῶν...

Ἡ Στέβαρτ, παραχθεῖσα, ἀνελύθη εἰς δάκρυα. Ἐτεῖνε τοὺς βραχίονάς τῆς καὶ περιεπτύχθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὸ προσφιλῆς τέκνον.

— Ἀ! Θεέ μου, ἀγαπητὸν τέκνον, ἐτονθόρουζε, πόσῃν θλίψιν μοι προξενεῖτε!

— Ἀλλὰ τί σκοπεύετε νὰ πράξετε;

— Ν' ἀναχωρήσω.

— Ἀλλὰ μετὰ τίνας;

— Μετ' αὐτοῦ ἢ μεθ' ὑμῶν! Ὅπως καὶ ἂν ἦναι πρέπει νὰ φύγω. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ με ἀπωθήσετε, ὅταν δὲν ἔχω πλέον ἄλλο ἔρεισμα ἢ τὸ ὑμέτερον.

— Ὄ! Σάρρα, ἀλλ' εἶνε δυνατόν;

— Ἀκούσατέ μοι, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή, μέλλω νὰ ἐτοιμάσω τὰ πράγματά μου. Ὁ ἀναγγεῖλητε λοιπὸν τὴν ἀναχώρησίν σας δι' αὐρίον, μετὰ τὴν τελετὴν τοῦ γάμου, καὶ θὰ παραλάβητε ἀπὸ τῆς ἐσπέ-

ρας ταύτης τὰ κιβώτιά σας καὶ τὰ ἰδικά μου. Θὰ τὰ ὀδηγήσητε ὑμεῖς αὐτὴ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Louvre, καὶ θὰ μὰς περιμένουν ἐκεῖ.

Καὶ ἀποστομώσασα τὴν Στέβαρτ δι' ἐνὸς ἐπιτακτικοῦ βλέμματος, ἡ Σάρρα εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς.

Ἡ ἀγαθὴ κυρία, ἐκπληκτος ἐπὶ τῇ ἀποφάσει τῆς Σάρρας, ἠκολούθησεν αὐτῇ, καὶ μετὰ τοὺς ἐν ἀταξίᾳ πίπτοντας κατὰ μῆκος τῶν παρειῶν τῆς μακροῦς βοστρύχους τῆς, μὴ γινώσκουσα πλέον εἰς ποῖον ἄγιον νὰ ταχθῇ, παρέστη εἰς τὸ ἀνοιγμα τῶν ἐρμακρίων τῆς νεαρᾶς γυναικὸς.

Ἐν τινι κιβωτίῳ ἡ Σάρρα ἀφῆκε τὸ λαμπρὸν περιδέριον, ὅπερ ἡ Λευκὴ εἶχε δώσῃ αὐτῇ, τῇ στιγμῇ τοῦ γάμου τῆς, καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ κόμητος δωρηθέντα αὐτῇ κοσμήματα... Δὲν ἠθέλησε νὰ παραλάβῃ ἐκ τῆς οἰκίας ταύτης ἢ τ' ἀναγκαῖα ἐνδύματα δι' ὀκταήμερον ταξίδιον.

Ἐβηκε τὰς κλειδάς τῆς ἐν τινι ἀρχαίῳ χαλκίῳ ποτηρίῳ, καὶ τὰ πάντα διευθετήσασα, ἐφάνη γαληνωτέρα.

Ἐστράφη πρὸς τὴν κυρίαν Στέβαρτ, λίαν κατατεθλιμμένην οὖσαν, καὶ τῇ ὠμίλησε πρῶτος, παρακαλοῦσα νὰ φεισθῇ αὐτῆς καὶ νὰ μὴ τὴν προδώσῃ.

— Δὲν θὰ εἰσθε πολὺ δυστυχῆς, ἐὰν σας παραλάβω μετ' ἐμοῦ, εἶπε, προσποιουμένη φαιδρότητα, ἦτις πολὺ ἀπέιχεν ἀπ' αὐτῆς, θὰ περιοδεύσωμεν ὁμοῦ. Θέλω νὰ κάμωμεν τὴν φορὰν ταύτην τὸν γύρον τοῦ κόσμου.

Εἶτα, ἀκούσασα κρότον βημάτων εἰς τὸν ἀντιθάλαμον:

— Προσοχή, κάποιος ἔρχεται, κνεφώνησε. Προσποιήθητε ὅπως δύνασθε.

Ὁ κόμης εἰσῆλθε κρατῶν τὸν πῖλον καὶ τὰς χειρίδας εἰς τὴν χεῖρα. Ἐφάνη πως λυπηθεὶς ἰδὼν τὴν Σάρραν ἀτημέλητον.

— Πῶς! ἀγαπητή, δὲν εἰσθε ἐτοίμη; εἶπεν. Ἐλησμονήσατε λοιπὸν ὅτι μέλλομεν νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ μοναστήριον, ὅπως ἀποφασίσωμεν μετὰ τῆς Λευκῆς περὶ τῶν τελευταίων παρασκευῶν μας δι' αὐρίον;...

Ἡ μορφή τῆς Σάρρας συνεσπάσθη. Ἀλλὰ χωρὶς ν' ἀπολέσῃ χρόνον.

— Πράγματι, τὸ ἐλησμονήσα, ἀπεκρίνατο. Ἀλλὰ δὲν σημαίνει, διότι αὐτὸ εἶναι δύο λεπτῶν ὑπόθεσις... Βάλλω μίαν ἐσθῆτα ἀμέσως καὶ εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας. Συνομιλήσατε ἐν τῷ μεταξύ μετὰ τῆς κυρίας Στέβαρτ, ἦτις πάσχει ἐξ ἡμικρανίας... Ἐκλαυσε τόσον, ἡ δυστυχῆς, σκεπτομένη ὅτι θὰ χωρισθῇ ἀφ' ὑμῶν αὐρίον τὸ ἐσπέρας...

— Δι' αὐτὸ λοιπὸν βλέπω ἔτοιμα τὰ κιβώτια ταῦτα; Ἀλλὰ πῶς! ἀγαθὴ κυρία Στέβαρτ, μὰς ἐγκαταλείπετε τόσον ταχέως;

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἀγγίλις, κατατεταραγμένη, ἤρχιζεν αὐτὴς τοῦ κλαυθμοῦ:

— Ἀλλὰ διατί δὲν μένετε λοιπὸν; Ἡ κόμησσα ἀσμένως θέλει νὰ σας ἔχη παρ' αὐτῇ. Ὑμεῖς μόλις δεκαπέντε ἡμέρας εἰσθε ἐνταῦθα!

[Ἐπεται συνέχεια].

I. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ

Ὁ ἐκ Πύργου κ. **Ἰω. Σπερτέρης** καὶ **Νικ. Α. Λογοθέτης** παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν τοῦ ΣΤ' ἔτους.

Ὁ ἐκ Πατρῶν κ. **Νικόλαος Γ. Κάβουρας** παρακαλεῖται νὰ ἀποστείλῃ τὴν συνδρομὴν τοῦ Δ', Ε' καὶ ΣΤ' ἔτους.

κυρίας **Κασσάνδραν Πλυτᾶ**, Κυρίαν **Ἀρχουδάρη** καὶ **Ἐλένην Ἀκριβοῦ** καὶ κκ. **Κωνστ. Βασιλείου**, **Μιλτ. Μακρῆν**, **Χριστόφορον Βιτάλην**, **Δημ. Μπλασιβάν**, καὶ **Κύριον Ἀρεταῖον**. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐληφθησαν. Ἐυχαριστοῦμεν. — κ. **Μάρκον Βασάλον** Ἐνεγράφητε. Φύλλα ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 484 μέχρι ἡμερῶν καὶ ἀποδείξεις πληρωμῆς παρεδόθησαν τῷ πληρώσαντι τὴν συνδρομὴν ὑμῶν. — κ. **Ὀλγαν Π. Κτενᾶ**. Ἡμερολόγιον ἀπεστάλη. — κ. **Πάνον Ε. Κοντογούρην**. Ἐληφθῆ ἀντίτιμον 552 φύλλον «Ἰατροῦ Ἀπομνημονεμάτων». Δ' καὶ Ε' τόμος «Ἐκλεκτῶν» δρ. 17. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κ. **Γ. Δ. Νοῦτσον**. Ἐληφθησαν. Ἐνεγράφητε. Ἀποδείξεις πληρωμῆς καὶ φύλλα ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου ἀπεστάλησαν. — κ. **Χαρικλῆν Τουρλιτάκην**. Συνδρομὴ σας ΣΤ' ἔτους ἐληφθῆ. Ἀπόδειξιν πληρωμῆς παρεδόσαμεν τῇ διευθύνσει τῆς «Ἐστίας». — κ. **Γεώργιον Γέγλεν**. Ἐληφθησαν φρ. 15. Ἐυχαριστοῦμεν. — κυρίαν **Ἀλεξ. Παπαδοπούλου**. Τὰ «Ἐκλεκτὰ» θὰ λαμβάνετε μετὰ τὴν νέαν διευθύνσιν σας. — κ. **Ν. Γεράρδον**. Ἐληφθησαν δρ. 50. — κ. **Α. Δ. Μακρόπουλον**. Ἐπιταγὴ ἐληφθῆ. Τὴν ὑπ' ἀριθ. 1486 ἀποδείξιν σας παρακαλεῖσθε νὰ ζητήσητε παρὰ τοῦ ἀναποκριτοῦ ἡμῶν κ. **Ἐμ. Βεκιερίλλη**. — κ. **Π. Ἀντωνιάδην**. Ἀπεστάλησαν. — κ. **Ἀναστ. Βλαχόπουλον**. Ἀπεστάλησαν καὶ φροντίσατε νὰ λάβετε αὐτά.

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρισκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλευθερὰ ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὁποιοῦνδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἢ αἰτήσεις νὰ συνοδεύηται μετὰ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

Τὸ Φρούριον Σωμῶν δρ. 270 — Ἡ διδασκάλισσα μυθιστορία **Εὐγενεῖου Σῦης** δραχ. 3,20 — Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια ἤτοι Ἀπομνημονεῦματ' Ἀλικῆς δὲ — **Μερβίλλ** μυθιστορία **Maximilien Perrin** (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) δραχμὰς 3,70 — Ὁ ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλης, μυθιστορία **Π. Ζακὸν** δρ. 2,70 Ὁ Ἰππότης **Μάϊος** μυθιστορία **Ponson de Terrail** δρ. 2,70. — Ἡ Ἀδελφοῦλα, μυθιστορία **Ε. Μαλὼ** (τόμοι 2) δρ. 2,80 — Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου, μυθιστορία **Pierre Zaccane** (τόμοι δύο) δρ. 3,30 — Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης, μυθιστορία **Η. Emille Chevalier** δρ. 1,70 — Ἐθνικαὶ εἰκόνες, ποιήσεις ὑπὸ **Γεωργίου Μαρτινέλη**, δρ. 1,70 — Βίος τοῦ **Μωάμεθ**, μετὰ παραρτήματος περὶ Ἰσλαμικῆς θρησκείας ὑπὸ **Ὀυασιγκτῶνος Ἰρβινγγος** δρ. 2. — Τελευταία ἡμέρα καταδίκου, ὑπὸ **Β'κτωρις Οὐγκῶ**, δρ. 1. — Αἱ Συνοικίαι τοῦ Δουδίνου, δρ. 2,50 — Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρμενίω, κατὰ μετὰφρασιν **Κλεάνθους Τριανταφύλλου**, δρ. 1,70 — Ἡ Ἐλμά, ἤτοι σκηναὶ ἐν Ἀνατολῇ, (τόμοι 2) δρ. 2,20 — Τὰ τέκνα τοῦ Γράν, ὑπὸ **Ἰουλίου Βέρν**, δρ. 4. — Ἡ Γρούλλος τοῦ Μόλου, ὑπὸ **Πονσῶν δὲ Τερσίλ**, δρ. 2,20 — Ἡ Ἀμαξία Ἀριθμὸς 13, ὑπὸ **Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπέν**, δρ. 11. — Ἐξημολογήσεις ἐνὸς Τέκνου τοῦ Αἰῶνος δρ. 2,20. — Ἐπιστολαὶ μιᾶς Μηδενιτρίας δρ. 1,10. — Ἡ **Μοσχομάχα** τῶν **Παρισίων**, ὑπὸ **Πῶλ δὲ Κόκ** δρ. 2,20 — Ἰστορία δύο Μελλονόμφων, ὑπὸ **Ἀλεξ. Μανζόνη** (τόμοι 3) δρ. 4. — Ὁ Καμπούρης τῶν **Παρισίων**, ὑπὸ **Πῶλ δὲ Κόκ** δρ. 1,30 — Τὰ ὕγνη ἐνὸς **Κακουρήματος** δρ. 2,70 — **Κλεοπάτρα** δρ. 2,70 — Τὰ **Μυστήρια** τοῦ **Κόσμου** μετ' εἰκόνων, δρ. 1,70. — Ὁ **Ἰωάννης ἄνευ ἐπιθέτου** (τόμοι 2) δρ. 4,30 — Ἡ **Μάμμη** (τόμοι 3) δρ. 6,60 — Περιόδειά ἐν **Περσῶν**, μετ' εἰκόνων δρ. 3,30. — **Παρισίων Ἀπόκριφα**, μυθιστορία **Εὐγενεῖου Σῦης**, μετὰφρασις **Ἰσιδώρου Ι. Σκυλίση** (τόμοι 10) δρ. 6. Ἡ **καλύβη** τοῦ **Θωμᾶ** ἢ ὁ βίος τῶν **μαύρων** ἐν Ἀμερικῇ, ὑπὸ **Ἐρριέττης Στόνης**, μετὰφρασις ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ (τόμοι 2) δρ. 2,50.